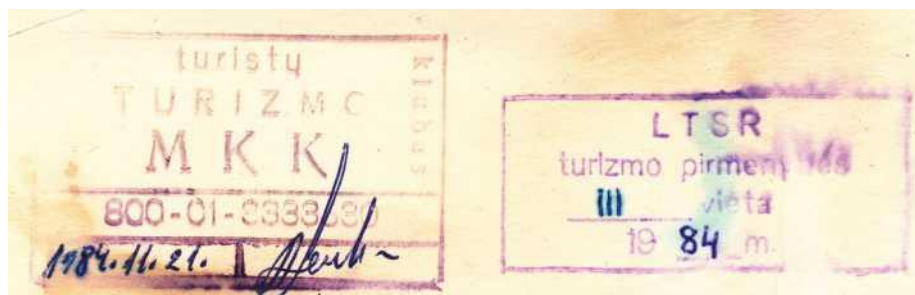

LIETUVOS RESPUBLIKINĖ TURIZMO IR EKSKURSIJŲ TARYBA
VILNIAUS TURISTŲ KLUBAS
MOKSLINIS-GAMYBINIS SUSIVIENIJIMAS "FERMENTAS"

III sudėtingumo kategorijos kalnų kelionės po
UŽBAIKALĘ (PIETŲ MUJOS KETEROJE), atliktos 1984 m.
liepos 11-27d.d.

A T A S K A I T A

Maršrutinės knygelės №R-84-162
Grupės vadovas: GERVYDAS DIENYS
Grupės vadovo adresas: Vilnius,
Tverečiaus g. 3-32, tel.74-46-79

Maršrutinė-kvalifikacinė komisija peržiūrėjo ataskaitą ir
nutarė, kad kelionė gali būti užskaityta visiems grupės
dalyviams bei vadovui. Maršrutas yra trečias sudėtingumo
kategorijos.

Ataskaitą naudoti _____

TURINYS

Informacinės žinios apie kelionę	3
Grupės dalyvių sąrašas	4
Kelionės organizavimas	6
Atvykimas į maršruto pradžią	9
Kelionės grafikas	14
Techninis maršruto aprašymas	21
Išvados, pasiūlymai	58
Grupinis inventorių	60
Alpinistinis inventorių	60
Remonto reikmenų sąrašas.....	61
Vaistinėlių turinio sąrašas	61
Maisto produktų sąrašas	62
Bendras nešamas svoris	62
Kelionės sąmata	63
Grupės dalyviai	64
Sibiro platybėse.. ..	68
Literatūra	79
Maršruto profilis	80
Schemos	81

INFORMACINĖS ŽINIOS APIE KELIONĘ

Kelionės maršrutas: Taksimo – tiltas per Mujos upę-
Džaltuktos upę-per.2100 (2A*,2110m) – per. Fermentas
(2B,2000m) – Z.Žemaičio per.(1B,2130m) – Žalioji per.
(1A,2130m) – per.Dolgij (n/k,1850m) – per.Vetrenyj(1A,2070m) –
per.Nemunas(2A,2130m) – perėjų ryšys Neringa (2100m) + Nida
(1990m) (1A) – Uakitas.

Kelionės trukmė: 17dienių (1984.VII.11-27), 17 nakvynių
lauko sąlygomis.

Maršruto ilgis: 180 km (praeita pėsčiomis)

Grupę išleido Vilniaus miesto turistų klubo MKK 1984.VI.20.

GRUPĖS DALYVIŲ SĄRAŠAS

1. Bartkutė Nijolė, Justino,
Kauno vaikų muzikos mokykla №3,
direktoriaus pavaduotoja
namų adresas: Kaunas, Greifenbergerio, 17,
kalnų turizmo patirtis: kalnų IV (Pamyro Alajus), dalyvis;
kalnų IV (Alajus), dalyvis.
2. Danilevičiūtė Marija, Vlado,
MGS "Fermentas", j.m.b.
namų adresas: Viršuliškių, 95-21,
kalnų turizmo patirtis: kalnų IV (Pamyro Alajus), dalyvis,
kalnų III (Pietvakarių Pamyras), dalyvis.
3. Dienys Gervydas, Jono,
MGS "Fermentas" skyriaus vedėjas,
namų adresas: Tverečiaus, 3-32,
kalnų turizmo patirtis: kalnų IV (Pamyro Alajus), vadovas,
kalnų V (Pietvakarių Pamyras), dalyvis.
4. Kregždė Arvydas, Vytauto,
VVU Matematikos fakultetas, asistentas,
namų adresas: Literatų, 30-3,
kalnų turizmo patirtis: kalnų II (Altajus), dalyvis, kalnų
III (Centrinis Kaukazas), dalyvis.
5. Meizeraitytė Meilutė-Birutė, Vytauto,
MGS "Fermentas", j.m.b.,
namų adresas: Gerosios Vilties, 8-58,
kalnų turizmo patirtis: kalnų II (Pamyro Alajus), dalyvis.
6. Misiūnas Lionginas, Petro,
LTSR MA matematikos ir kibernetikos institutas, j.m.b.,
namų adresas: Dzeržinskio, 134-48,
kalnų turizmo patirtis: kalnų IV (Pamyro Alajus), dalyvis,
kalnų V (Pietvakarių Pamyras), dalyvis.
7. Murauskas Gediminas, Gedimino,
VVU Matematikos fakultetas, asistentas,
namų adresas: Šilo, 50-2,
kalnų turizmo patirtis: kalnų II (Altajus), vadovas, kalnų
III (Centrinis Kaukazas), dalyvis.

8. Šikšnys Virginijus, Alfonso,
MGS "Fermentas", j.m.b.,
namų adresas: Donelaičio, 14-14,
kalnų turizmo patirtis: kalnų II (Pietvakarių Pamyras),
dalyvis.
9. Ūsaitė Irena, Alfonso,
MGS "Fermentas", j.m.b.,
namų adresas: Architektų 113-22,
kalnų turizmo patirtis: kalnų III (Pietvakarių Pamyras),
dalyvis.
10. Zalieckytė Dangira, Igno-Gedimino,
MGS "Fermentas", inžinierius,
namų adresas: Architektų 113-22,
kalnų turizmo patirtis: kalnų III (Pietvakarių Pamyras),
dalyvis.

KELIONĖS ORGANIZAVIMAS

Maršruto susidarymas. Mintis organizuoti šią kelionę kilo 1981m., kai du grupės dalyviai pabuvojo Baikalo-Amūro magistralės trasoje /1/ ir akivaizdžiai pajuto galimybes, kurias atveria turistams nauja transporto arterija. Viena iš šių galimybių – kelionės po Užbaikalės kalnus. Į šiaurės rytus nuo Baikalo, išilgai milžiniško žemės plutos lūžio tęsiasi palyginti jauni kalnų masyvai su nesenos vulkaninės veiklos žymėmis. Tai Šiaurės ir Pietų Mujos, Kodaro, Udokano ir kt. keteros. Labai įvairus ir įdomus rajonas, bet sunkiai pasiekiamas. Iki šiol vasarą patekti čia buvo galima tik oro transportu, kurio pralaidumas nedidelis. Aerouostuose – gruntiniai pakilimo takai, juose tupia tik patys mažiausi lėktuvai, po stipresnių lietu skridimai nutrūksta, kartais iki 1-2 savaičių. Todėl masinis turizmas šiame rajone nebuvo galimas.

Padėtis radikaliai pasikeitė 1984 metais. Šių metų pavasarį pradėjo kursuoti tarnybiniai keleiviniai traukiniai linija Tynda – Čara. Į vakarus nuo Čaros iki pat Šiaurės Mujos keteros, išilgai statomos BAM-o atkarpos labai intensyvus automašinių judėjimas. Tai ir sąlygojo šios kelionės organizavimą 1984 m. vasarą. Be to, norėjome pamatyti Baikalo-Amūro magistralės statybą labiausiai įtemptame ir įdomiausiame etape, artėjant "auksinio bėgio" paklojimui.

Buvo sudarytas sekantis kelionės planas. Lėktuvu atvykti į Irkutską, po to traukiniu į Čarą. Čaroje sustoti keletai dienų, aklimatizuotis ir apžiūrėti du įdomius objektus: Čaros smėlynus (psl.71) ir stambiausią TSRS vario rūdų telkinį Udokano keteroje (psl.72). Toliau važiuoti pakeleivingomis automašinomis iki Taksimo gyvenvietės, pamalant visą BAM-o atkarpa, kurioje dar nepakloti bėgiai (psl.68). Taksimo planavome tartis, kad mus pavežtų valtimis Mujos upe iki dešiniojo intako Džaltuktos žiočių, ir, jei galima, maisto užmetimą dar toliau (iki Šurindos upelio slėnio). Nuo Džaltuktos žiočių turėjome pradėti maršrutą pėsčiomis ir praeiti iki Uakito gyvenvietės.

Kelionei pėsčiomis pasirinkome Pietų Mujos keterą dėl dviejų priežasčių:

1. Turima informacija /2,3/ rodė, kad ši ketera įdomi kalnų

turizmui,

2. Norėjome aplankyti Uakito apylinkes. Čia prie Mogojaus upės yra karšti šaltiniai, turintys aukščiausią Užbaikalėje temperatūrą ir didelį debitą (psl.76), be to, Uakito apylinkės – senas aukso plovimo rajonas, o nei vienas iš grupės dalyvių dar nebuvo matęs, kaip išplaunamas šis metalas.

Kalnų III sudėtingumo kategorijos maršrutą suplanavome pasinaudodami 1981m. Pietų Mujos keteroje atliktos pėsčiųjų V sudėtingumo kategorijos kelionės ataskaita /2/, ir informacija, gauta iš šios kelionės vadovo V.Lauciaus, kuriam nuoširdžiai dėkojame. Siek tiek informacijos radome vandens /3/ bei slidžių /4/ kelionių ataskaitose, Maskvos turistų klubo bibliotekoje. Nepavyko aptikti žinių apie jokią kalnų turistinę kelionę Pietų Mujos keteroje.

Pradėti maršrutą nuo Taksimo, o ne atvirkščia kryptimi geriau dėl to, kad galima praplaukti apie 50km. Mujos upe, sutrumpinant ėjimą pėsčiomis. Be to, išskristi iš Uakito paprasčiau, negu į jį atskristi, nes dalis lėktuvų atveža krovinius ir grįžta tušti. Tačiau yra ir neigiama pusė – užbaigiant maršrutą, galima paklysti. Uakitas – vienišas kaimas taigoje, be ryškių orientyrų (einant į Taksimo, atsiremtume į Mujos upę arba į geležinkelį). Atsižvelgiant į tai, ir taip pat į nepakankamą informaciją apie maršruto techninį sudėtingumą, kontrolinis terminas buvo paskirtas 4 dienas po planuoto žygio užbaigimo termino.

Bendra geografinė-turistinė kelionės rajono charakteristika duota ataskaitoje /2/, platesnį aprašymą galima rasti leidiniuose /5-9/.

Pasiruošimas kelionei. Iš 10 grupės dalyvių 7 keliauja kartu jau ne pirmus metus, reguliariai dalyvauja savaitgalių turistinėse išvykose. Per 1983m. rudens – 1984m. pavasario sezoną tokių išvykų organizuota virš 20, iš jų 9 – su nakvyne. Gegužės mėn. organizuotos dvi turistinės technikos treniruotės (V.9. – prie Neries, ties Naujaneriais, V.19. – prie Merkio, aukščiau Bartelių kaimo). Birželio 1-3dd. grupė praėjo treniruotinį žygį Semeliškės – Strėvos žiotys, kartu patikrinant kelionės turistinį inventorių.

Turistinė grupės patirtis žymiai viršijo reikalavimus. Keturi grupės nariai dalyvavę kalnų IV-V s.k. kelionėse, dar

keturi - III s.k., du - II s.k.

Maršruto Įvykdymas. Maršrutas praeitas pilnai. Bet dėl nenumatytų aplinkybių ir didesnio negu laukta techninio sudėtingumo vietoj 13 dienų užtrukome 17.

Pirmiausia, negalėjome padaryti maisto užmetimo į dešiniojo Mujos intako Surindos slėnį, nes motorinės valtys iki ten negali nuplaukti dėl slenksčių. Teko nešti su savimi visus produktus, kuprinių pradinis svoris padidėjo. Pradžioje teko eiti lėtesniu tempu ir pralošti vieną dieną.

Dar vieną dieną praradome dėl lietingo oro vidurinėje maršruto dalyje (lijo beveik be pertraukos 5 dienas). Tai apsunkino persikėlimus per upelius ir sulėtino ėjimo tempą.

Sudėtingesnė negu laukta buvo perėja Fermentas (psl.30). Teko praeiti neplanuotą 2A sudėtingumo perėją Nemunas, ir 1A sudėtingumo perėjų ryšį Neringa-Nida (psl.50). Keteros, kuriose yra šios perėjos, nebuvo pažymėtos mūsų schemoje. Dėl viso šito teko sugaišti 2 papildomas dienas.

Tik vienu atveju panaudojome atsarginį variantą, vietoj perėjos №5, praeidami perėją Vetrenyj (psl.45). Kontrolinis terminas nebuvo pažeistas. Į maršrutą išėjome 1 diena anksčiau, negu planuota, ir pasiekėme Uakitą 1 diena prieš pasibaigiant kontroliniam laikui.

Maistas buvo planuotas 15 dienų. Bet, sužinojus, kad negalime padaryti užmetimo, Taksimo buvo nupirktas papildomai produktų. Todėl tik paskutinėmis dienomis kai kuriuos produktus teko normuoti ir, baigdami žygį, dar turėjome maisto atsargą vienai dienai.

ATVYKIMAS Į MARŠRUTO PRAŪŽTĄ

Vilnius – Irkutskas – Tynda. Kelionę pradėjome lėktuvu. Išskridome iš Vilniaus į Maskvą birželio 28d. 11.40 val. Tos pačios dienos vakare, 20.35val. Išskridome reisu №121 Maskva-Irkutskas.

Birželio 29d., tiksliai pagal tvarkaraštį, 3.50val. Maskvos laiku (8.50val. vietos laiku)* atvykome į Irkutską. Čia praleidome visą dieną. Pirkome dalį maisto produktų, aplankėme du TSRS MA Sibiro skyriaus institutus (Žemės plutos institutas, Geochemijos institutas), rinkdami informaciją apie kelionės rajoną. Vakare, 22.10val. išvažiavome traukiniu Maskva-Tynda (pagal tvarkaraštį turėjo būti 20.50val.)

Greitasis traukinys №14 Maskva-Tynda – sezoninis, kursuoja tik nuo gegužės Id. iki rugsėjo 2d.; birželio mėn. ir liepos pradžioje – kasdien, likusį laiką – pagal specialų grafiką (maždaug kas antrą dieną).

Irkutsko geležinkelio stotyje prie bilietų kasų didelė grūstis. Teko ir mums pavargti, kol gavome bilietus, nes bilietai parduodami prieš 2val. iki traukinio atvykimo. Rekomenduojama užmegzti pažintį su kasininke.

Birželio 30d. anksti rytą pravažiavome Ulan-Ude. Iki čia vagonas buvo pilnas. Ulan-Ude daug keleivių išlipo, apie pusę vietų liko tuščių. Dar sumažėjo keleivių Čitoje, kurią pravažiavome po pietų, 18.30. – 18.45val., vėluodami apie 2val.

Liepos Id. (sekmadienį) 19val. (tiksliai pagal tvarkaraštį) atvykome į Tyndą. Kelias nuo Irkutsko iki Tyndos užėmė mažiau 2 parų (42 valandas). Nakvynei palapines pasistatėme rytiniame miesto pakraštyje, ant Tyndos upės kranto, maždaug 2km nuo geležinkelio stoties.

Tynda – Čara – Taksimo. Liepos 2d. rytą nupirkome bilietus ir 17.15val. išvažiavome traukiniu Tynda-Čara. Ši linija dar neįvesta į reguliarią eksploataciją, ji atidaryta aptarnauti BAM-o statybą.

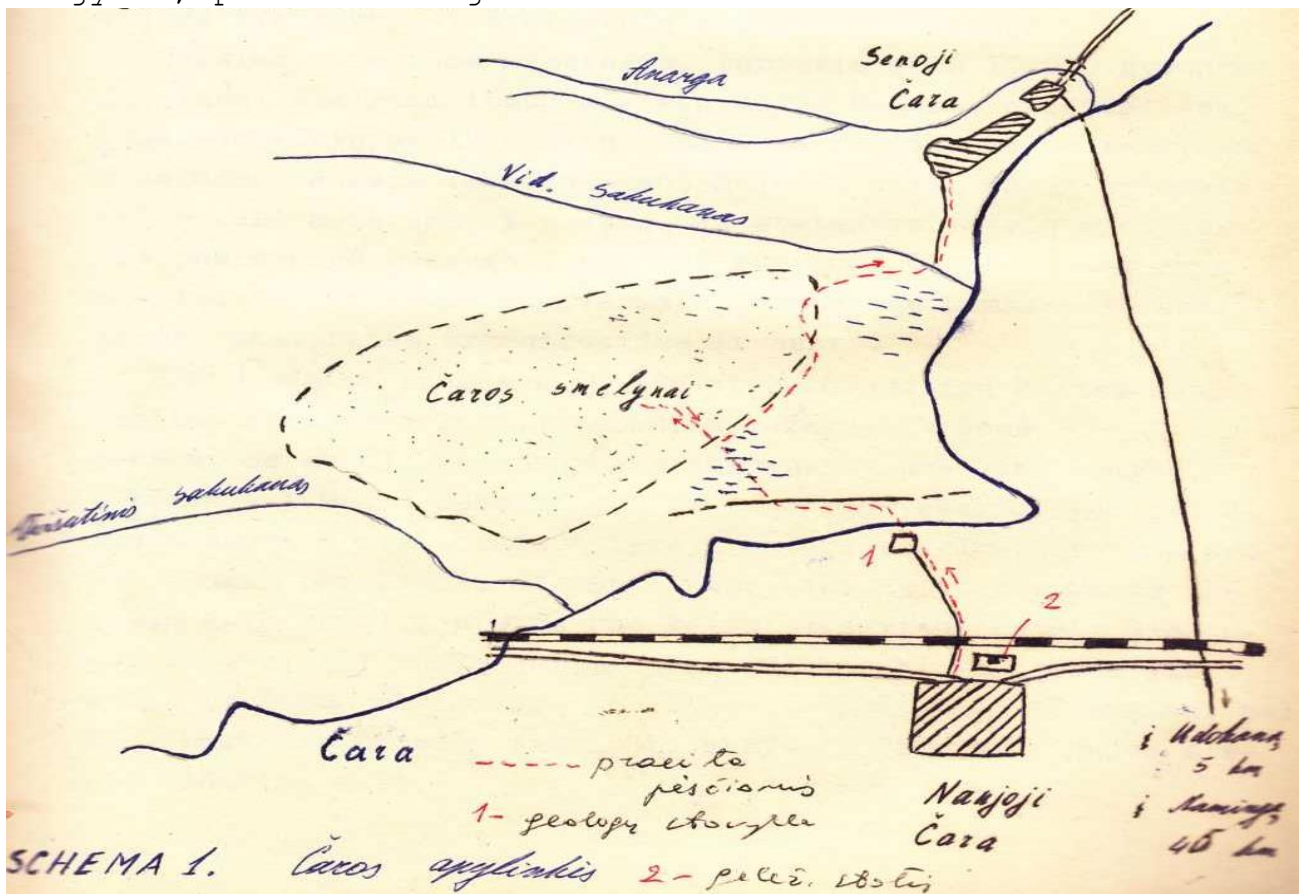
Traukinys važiuoja 2 kartus per savaitę: iš Tyndos pirmadienį ir penktadienį 17.15val., iš Čaros – trečiadienį

---

*Toliau visur naudojamas vietos laikas. Keliauti teko dvejose laiko juostose. Į rytus nuo Vitimo upės skirtumas nuo Maskvos laiko – 6 val., į vakarus – 5 val.

ir šeštadienį 6.50val. Nėra išankstinio bilietų pardavimo. Tyndoje jie parduodami išvažiavimo dieną, nuo 10val. Nėra ir pačių bilietų. Išrašomi kvitukai, vienas visai grupei. Vagonai tik bendri. Bet, išvažiuojant iš Tyndos, jie buvo apytuščiai, galėjome įsikurti antrose lentynose ir išsimiegoti.

Liepos 3d. 18val. atvykome į Čarą. Per parą pravažiavome beveik 650km., vidutinis greitis virš 25km/val., neblogas laikinos eksploatacijos geležinkeliui. Stotis dar nepastatyta, ją pakeičia eilutė statybininkų vagonėlių. Maždaug 0,5km. nuo stoties į pietus, už nedidelio miško, prasideda stambi statybininkų gyvenvietė Naujoji Čara. Iki žemėlapiuose pažymėto Čaros kaimo (dabar vadinamo Senąja Čara) – 18km. Tarp abiejų Čarų yra autobusų susisiekimas (3 reisai per dieną). Naujojoje Čaroje yra keletas parduotuvių, valgykla, paštas. Telegrafas dirba 8-24val.

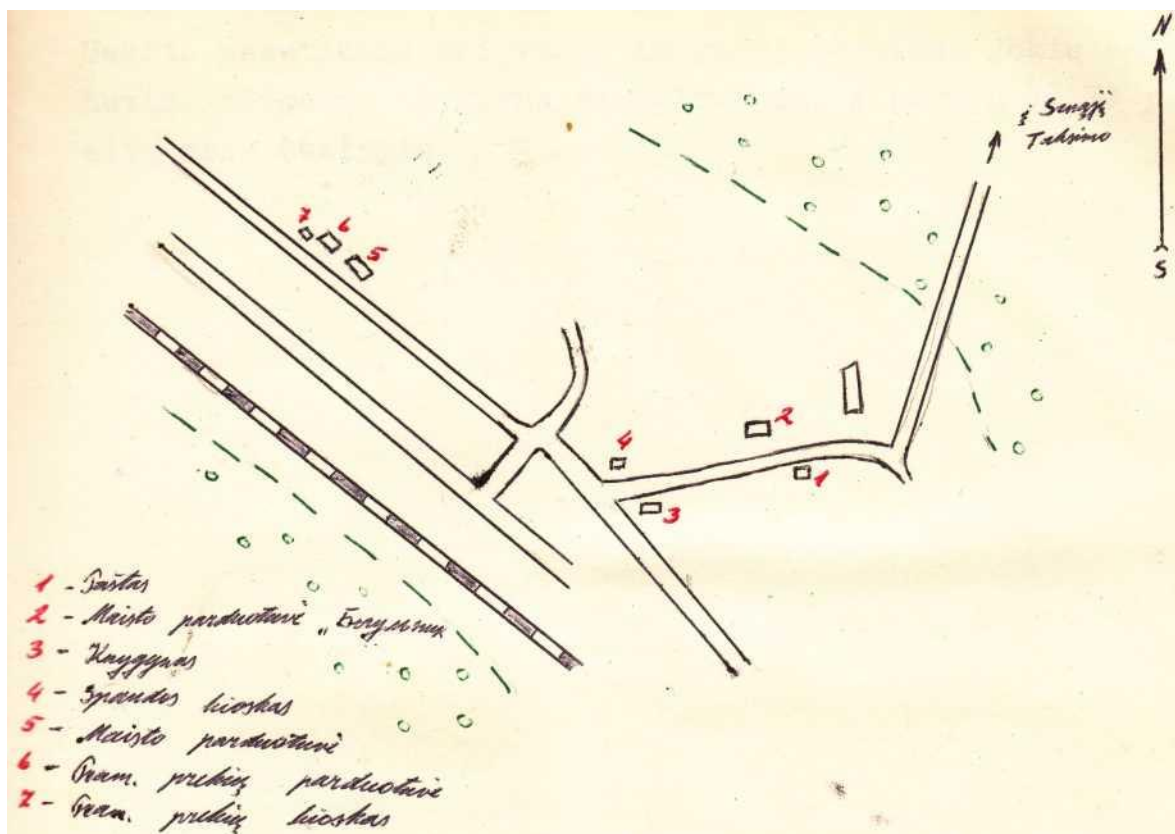
Produktus kalnų maršrutui ir dalį inventoriaus pasėdėjome Naujojoje Čaroje, pas vieną iš vietinių gyventojų. Pagal kelionės planą praleidome Čaros apylinkėse beveik savaitę. Aplankėme Čaros smėlynus (psl.71), pakeliavome po Udokano keterą, pamatėme būsimas vario rūdų kasyklas (psl.72).

Iš Čaros į Taksimo važiavome pakeleivingomis mašinomis, pasiskirstę po du. Maždaug 270km. atstumą pravažiavome per 1-1,5 dienas, priklausomai nuo sėkmės. Palygint nedaug automašinių buvo pirmoje 40km. atkarpoje (nuo N.Čaros iki Leprindo stoties). Čia jau važinėja prekiniai traukiniai, krovinių pervežimas automašinomis sumažėjęs. Toliau į vakarus visas statybos aprūpinimas – tik autotransportu, judėjimas labai intensyvus.

Taksimo – maršruto pradžia. Du grupės nariai atvyko į Taksimo anksčiau už kitus (liepos 6d.), žvalgyti galimai optimalesnį nuvykimą į maršruto pradžią. Visa grupė susirinko Taksimo liepos 9d. vidurdieny. Neužtrukdami, pavažiavome pakeleivinga automašina dar 17km. iki tilto per Mujos upę, sustojome čia nakvynei žvalgyboje parinktoje vietoje.

Taksimo – nemažas miestelis, turintis apie 10.000 gyventojų, labai staigiai išaugęs Pietų Mujos keteros prieškalnėse, gražioje vietoje. 1978 metų pradžioje Taksimo kaime tegyveno 5 šeimos. Senasis Taksimo – ant Mujos kranto. Nauja gyvenvietė įsikūrė apie 3km. į pietus. Ją statantys latvių architektai pasistengė išsaugoti puikius pušynus, kurie ne tik supa miestą, bet ir įeina į gyvenamus kvartalus, užmaskuoja skaitlingas statybines organizacijas ir bazines.

BAM'o bėgiai ir greta jų einantis automašinių kelias nuo Taksimo eina apie 10km. į šiaurės vakarus (schema ataskaitos gale), per pušynais apaugusias smėlėtas kalvas, atsiremia į Mujos upės vingį, ir pasuks į vakarus, per pelkėtus miškus. Norint pradėti žygį į kalnus pėsčiomis reiktų nuo šio vingio pavažiuoti dar apie 5km. (iki tilto per Mujos upę liktų apie 2km.). Į pietus nuo kelio, čia visai netoli miškingos kalvos, iki kurių galima praeiti statybininkų padarytu keliu (skirtu vežti žvyrą geležinkelio pylimui), išvengiant pelkių. Kalvomis praeina takai, vedantys iš Taksimo į Mujos slėnio vidurinę dalį.

Schema 2. Taksimo centrinė dalis.

Mums neprireikė išbandyti tokio išėjimo į maršrutą. Susitarėme, kad būsime nuvežti Mujos upe iki Džaltuktos žiočių, kaip buvome planavę.

Apie 1 km. aukščiau geležinkelio tilto per Mują, dešiniame upės krante yra nedidelis kaimelis (tik dvi sodybos). Vienoje iš jų gyvena visų Mujos aukštupio miškų šeimininkas, eigulys Dmitrijus Aleksandrovičius Solominas, einas taip pat ir žuvininkystės priežiūros inspektorius pareigas. Jis sutiko mus nuvežti iki maršruto pradžios. Mes norėjome padaryti maisto užmetimą į Šurindos upelio slėnį (dešinysis Mujos intakas, esantis apie 30 km. į viršų nuo Džaltuktos). Bet paaiškėjo, kad to padaryti negalima. Virš Džaltuktos apie 10km. Mujos upės ruožas su slenksčiais, neįveikiamais motorinei valčiai.

Pervežti mūsų 10 žmonių grupei ir kroviniui dvi nedidelės motorinės valtys padarė po du reišus.

Liepos 10d. vėlai vakare visi susirinkome ant Mujos upės kranto, maždaug 1 km. žemiau Džaltuktos žiočių. Atsisveikinome su mus atvežusiais valčių šeimininkais. Toliau 17dienių iki pat Uakito nesutikome nei vieno žmogaus, nematėme jokių žmonių buvimo pėdsakų, išskyrus raštelius ant 4 perėjų iš 11 praeitų arba žvalgytų.

KELIONĖS GRAFIKAS

Kelio- nes diena	Dienos kelio atkarpos			Kelio charakteris, gamtinės kliūtys, pavoingos atkarpos	Laikas (val)			Die- nos ke- lias (km)	Meteor- loginės sąlygos
	Data	Kelio atkarpa	Ilgis (km)		Gryno ėjimo laikas (val)	Išėj- imas	Susto- jimas nakvy- nei		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
<u>1.</u> VII.11.	Mujos upė - Džaltuktos d. intako slėnis	6	2.35	Pelkėta taiga	9.15	18.50	2.35	6	Iki pietų giedra, t° 7val.-+12 Po pietų protarpia ias lietu t°-21val. - +20°, h=570m
<u>2.</u> VII.12.	- Antro dešiniojo Džaltuktos intako slėnis	3	1.00	Retas sausas miškas, sausas, upelio vaga	9.13	18.35	3.55	9,5	Rytą ap- siniuokę, lyja, nuo 11val. giedra, t°=7val+11°, 13val.+23°, 20val.+20,5° .
		4	2.00	Statūs šlaitai, šliaužiantys kedrai.					
		2,5	0,55	Retu mišku apaugusi ketera, vietomis šliaužiantys kedrai.					
<u>3.</u> VII.13.	-"-	7	4,35	Akmenų šlaitai,	8.55	18.00	4.35	7	t°=8val.+16°

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
				vietomis padengti samanomis, šliaužiantys kedrai. Palijus akmenys labai slidūs.					. Iki pietų giedra. 16-18val. lietus, po to apsiniaukę, be lietaus. t°= 13val.+20,5°, 19val.+12,5°.
<u>4.</u> VII.14.	Mažas ežerėlis ties šliaužiančių kedrų riba - perėja Kovarnyj	3,5 3,5	2,00 2,05	Šliaužiantys kedrai, samanomis apaugę akmenys, vidutinio statumo kilimas Vidutinio statumo, vietomis status kilimas akmenų šlaitais	8.40	18.10	4.05	7	Giedra, be lietaus, t°= 7val.+10,5, 13val.+20, 19val.+15.
<u>5.</u> VII.15.	-perėja 2100 - iki nuobirų	1,0 0,7	0,20 9,00	Lėtas kilimas susigulėjusiais akmenimis. Pabaigoje 50m vidutinio	7.30	21.30	11.30*	6,5	Iki pietų giedra 18-19val. lietus su

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	per.2100 pa- pėdėje			statumo sniego šlaitas. Leidimasis uolomis, 3 vertikalūs turėklai.					perkūnija, po to apsiniaukę, be lietaus. t°= 7val.+10, 13val.+19, 20val.+15.
	-nuobiros šleifo	0,7	0,30	Labai status judančių nuobirų vidutinio					
	pabaigoje - Džaltuktos slė- nio vingis	4,0	1,40	statumo šlaitas Akmenų šlaitai, pabaigoje apaugę samanomis.					
<u>6.</u> VII.16.	-Uolų keteros pabaiga kai- riame šlaite -antrojo į vakarus nuo Džaltuktos Mujos deš. Intako slėnis.	4,5	1,50	Patogus leidimasis nuolaidžiu susigulėjusių akmenų šlaitu. Sunkus kelias per dvi krūmais ir šliaužiančiais kedrais apaugusias keteras, vietomis stačiais judančių akmenų šlaitais.	10.10	22.00	6.20	10. 5	Giedra. Iki pietų saulė, po to debesuota. t°= 7val.+12,5, 13val.+19, 19val.+13.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
<u>7.</u> VII.17. per.	-Uolos prieš Fermentas	5,0	2,10	Lėkštas upelio slėnis, akmenys, vietomis pievų juostos. Paskutinis	8.20	21.00	10.40	5.3	Apsiniaukę, 14- 19val. lynoja. t°=7val.+ 13, 13val.+14, 19val.+10,5.
	-per.Fermentas	0,3	8,30	1km vidutinio statumo akmenų šlaitas. Kilimas uolomis ir sniegu, su įvairiais apsaugos būdais. Leidimasis su viršutine apsauga.					
<u>8.</u> VII.18. pabaiga	-Uolų šlaito	0,1	5.30	Leidimasis turėklų, sportiniu būdu (90m) ir diulferiu (40m).	5.30	6.20	7.30	2.1	Iki 16val. saulė. 16.30-17.00 val.- lietus su perkūnija.
	-ežeras Fermento perėjos cirke.	2,0	0.50	Leidimasis vidutinio statumo, dalinai žole apaugusiomis uolomis, po to stambių akmenų savartynais.					Po to nesmarkiai lynoja. t°= 7val.+15, 11val.+19, 19val.+13.
<u>9.</u> VII.19.	-Šurindos de- šiniojo upelio slėnis	1,5	1.30	Labai sunkus kelias akmenų savartynais ir	9.00	20.45	6.15	11	Rytą lynoja, nuo 9val iki 14val.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	-morenų pradžia	2.5	1.00	vešliais krūmais.					apsiniaukę be lietaus.
	-nuobirų šlaito papėdė	1.5	1.00	Samanomis apaugę akmenys, vėliau pievos. Nuolaidus					Po to giedra.
	-Z.Žemaičio perėja	1.5	1.30	kilimas.					t°=7val.+12, 13val.+17,
	-nakvynė upės Sasan slėnyje	4.0	1.15	Morenos, daugiausiai judantys akmenys.					19val.+12.
				Status nuobirų šlaitas, truputis nesudėtingų uolų. Susigulėjusių akmenų šlaitai.					
<u>10.</u> VII.20.	-Bambuikos upės slėnis -upelio, tekančio nuo per. Dolgij	2,5 8.5	1.40 4.15	Kilimas, po to leidimasis stačiais žolės šlaitais. Samanomis apaugę akmenų šlaitai, vietomis pievos. Augmenija mažai trukdo.	9.00	20.15	5.55	11	Pradėjo lyti naktį ir lijo iki 13val. 13-21val. protarpiais lynoja. Po to pradėjo vėl lyti.
	kairysis šlaitas								t°= 7val.+12, 13val.+ 16,5, 19val.+12.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
<u>11.</u> VII.21.	-Žemutinis eže- ras Ryt.Gorbyloko upės slėny -stambių akmenų šlaito apačia -kairiojo viršutinio intako žiotys	7 1.5 1.5	2.30 3.00 0.40	Šlapios pievos ir akmenų laukai, nuolydis nežymus. Labai sunkiai praeinamas stambių akmenų savartynas. Samanomis padengti akmenys, šliaužiantys kedrai.	9.10	20.00	6.10	10	Smarkiai lijo visą naktį, 8- 9val. lietus aprimo. 9- 18val. lijo be pertraukos, protarpiais stipriai. Po to apsiniaukę, truputį lynoja. t°=7val.+12, 5, 13val.+13, 19val.+II.
<u>12.</u> VII.22.	-per. Vetrenyj - nakvynės vieta prie upelio, tekančio nuo per. Vetrenyj žiočių	4.5 7.5	2.45 3.10	Akmenų šlaitai, žemesnėje dalyje padengti samanomis Leidimasis akmenų šlaitais, pradžioje daugiausia judančiais.	10.30	20.30	5.55	12	8.30-16.00 - lietus. po to lietus nutrūko, artėjant vakarui išsigiedrijo , t°= 7val.+12,5, 13val. +17, 19val.+13.
<u>13.</u> VII.23.	-iki Vekovje upės kairiojo intako	3.5	2.20	Labai sunkus kelias per tirstai apaugusius	8.35	12.35	3.20	7	Iki pietų apsiniaukę, protarpiais

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
				šliaužiančiais kedrais šlaitus.-					lyja. Po 16val. lietus nutrūko, vakare giedra. t°= 7val.+10, 13val.+14, 19val.+13.
	perėjimo -nakvynės vieta intako aukštupy	3.5	1.00	Lygi, susigulėjusių akmenų terasa, pabaigoje samanomis apaugę akmenys.					
<u>14.</u> VII.24.	- Nemuno perė- jos papėdė	3.0	1.10	Morenos, pradžioje apaugę samanomis, po to judančių gana stambių akmenų. Status nuobirų šlaitas.	6.45	19.55	8.35	8	Rytą rūkas. 9- 15val. lynoja. Po to palaipsniui išsigiedri- no. t°= 7val.+ 10,5; 13val.+ 13; 19val.+12.
	-uolų šlaitas prieš Nemuno perėją.	0.5	1.00						
	-Nemuno per.	0.1	4.10						
	-nakvynė prie upės Vekovje	4.0	2.15	Status uolų šlaitas, dvi atkarpos su viršutine apsauga (20m,15m). Akmenų šlaitai, atskiros atkarpos labai stačios (apie 1km).					
<u>15.</u> VII.25.	-Perėja Neringa	3.5	1.50	Susigulėjusių akmenų šlaitai, pradžioje apaugę samanomis, šliaužiantys kedrai. Prieš perėją-	8.07	20.00	6.50	15.5	Giedra. Apie 15val. trumpas lietus. t°= 7val.+11,5,

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	-Perėja Nida	2.0	1.10	judantys akmenys,					13val.+17,5,
	-Nakvynė prie Ryt. Gorbyloko upės	10.0	3.50	truputis paprastų uolų. Akmenų šlaitai, pabaigoje pieva. Trumpas leidimasis akmenų šlaitu. Po to palei upę, per taigą, be taku.					19val.+17.
<u>16.</u> VII.26.	-Nakvynė ant keteros, prie upės Talyj slėnio.	7.6	7.15	Iki pietų – palei Gorbyloko upę: 3 bridimai per pačią upę ir intakus. Po pietų-taku, visureigių keliu.	7.35	19.55	7.15	26	Debesuota, protarpiais saulė. 13-14val.-lietus. t°= 7val.+12; 13val.+14,5; 19val.+12,5.
<u>17.</u> VII.27.	-Uakito kaimas	23	5.45	Visureigių keliu, kuri laiką pagal azimutą, pelkėmis ir miškais.			5.45	23	t°= 7val.+17,5; 13val.+25,5; 19val.+16,5.

PERĖJA

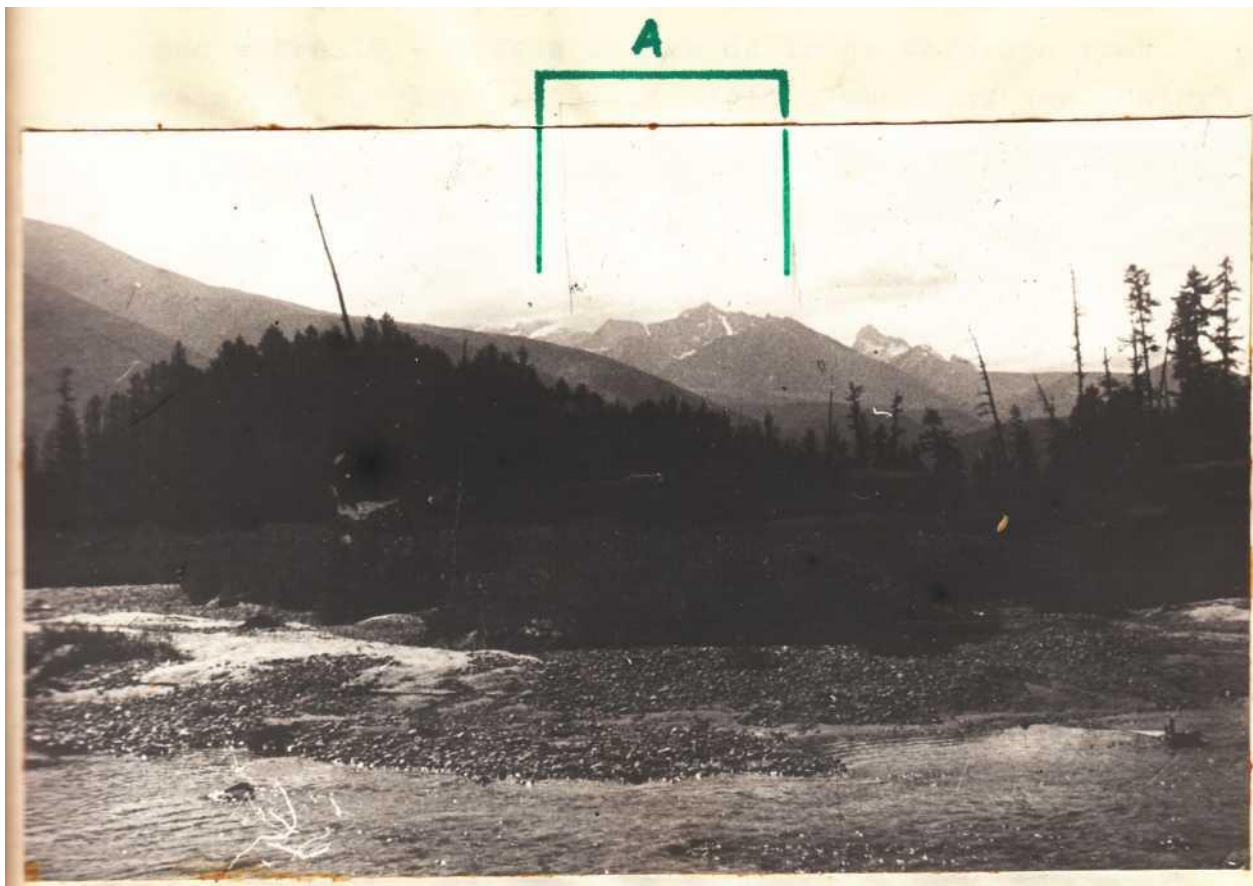
Pirmoji žygio diena (VII.11.). Kad nepersitemptume, palaipsniui priprastame prie kuprinių svorio, pirmą dieną padarėme palengvinimą, vaikščiojome "šaudykle". Nuėjome tik 6km. Apie 200m nuėjome neryškiu taku palei Muja, po to pagal azimutą (250°) išėjome prie kairiojo Džaltuktos intako, nedidelio švaraus upeliuko. Toliau kilome palei šį upelį. Išbandėme abu krantus. Patogiau eiti dešiniuoju. Kelias sunkokas. Tako nėra, taigoje daug nuvirtusių medžių, retesnėse vietose tankus pomiškis. Yra pelkėtų atkarpų.

Antroji žygio diena (VII.12). Nešame jau pilną krūvį. Tuo virš nakvynės vietos upelis dingo po akmenimis. Apie Ival*. ėjome patogiai, nežymus kilimas per retą mišką, daugiausiai sausa upelio vaga. Nei pelkių, nei pomiškio. Toliau lėkšta Mujos slėnio dalis baigėsi. Vėl atsirado upelis, gerokai didesnis, negu žemupyje, jo šlaitai vis statėjo ir aukštėjo. Po 40min. kilti palei upelį tapo neįmanoma. Perėję upelį per nuvirtusią medį, pakilome į kairiojo šlaito terasą. Čia eiti gana patogiu, tik vietomis trukdo šliaužiantys kedrai.

Pagal planą visą šią dieną turėjome kilti upelio slėniu į viršų, po to sekančią dieną pereiti prie antrojo Džaltuktos intako, per nekatgorinę perėją. Pagrindas manyti, kad keteroje, skiriančioje du Džaltuktos intakus, yra nekatgorinė perėją, buvo V.Lauciaus ataskaitoje /2/ esanti fotografija 40 (psl.70), iš kurios atrodė, jog keteroje yra ryškus pažemėjimas. Tačiau atlikta liepos 10d. žvalgyba ir vaizdas, kurį matėme pirmąją žygio dieną, to nepatvirtino (pav.1). Virš miškų iškilusi stati uolų ketera tęsiasi į pietus be jokio gilaus balno. Todėl, neprieidami iki uolų, pasirinkome nedidelį balną miškingoje keteroje ir perėjome ją. Nakvynė jau antrojo Džaltuktos intako slėnyje, gražiame miške, prie didelio šaltinio. Gražus, saulėtas vakaras, ne taip jau dažnas šiame žygyje.

---

*Čia ir toliau - gryo ėjimo laikas, atmetus poilsius.

Pav.1. Pirmosios uolų keteros.
A – ketera tarp Džaltuktos intakų.

Sekančią dieną, pakilę antrojo intako slėniu, pamatėme, kad minėtos ataskaitos /2/ fotografija 40 daryta išilgai slėnio, ir tariamas keteros pažemėjimas iš tiesų yra tarpas tarp šlaito ir stambios uolos, iškilusios slėnio viduryje. Bet iš lietingu oru darytos nuotraukos to nebuvo galima suprasti.

Trečioji žygio diena (VII.13). Apie 1,5val. gana status kilimas į kairiojo šlaito petį, maumedžių mišku, vietomis šliaužiančių kedrų salomis. Po to nestatus kilimas dešiniuoju slėnio šlaitu, labai sunkiu reljefu – tankūs šliaužiantys kedrai, vietomis stambių akmenų juostos. Po pietų pradėjo lyti, akmenys tapo labai slidūs. Vienas iš draugų pasitempė koją, todėl sustojome nakvynei 18val., anksčiau, negu planuota. Padarėme žvalgybą į priekį, ieškodami optimalaus kelio.

Ketvirtoji žygio diena (VII.14). Kilome 1.40val. dešiniuoju šlaitu, kelias panašus kaip vakar, bet kiek

lengvesnis. Mažesni ir retesni šliaužiantys kedrai. Peršokę per akmenis upelį ir pakilę kairiuoju krantu dar 20min., sustojome pietauti prie mažyčio ežerėlio, nepažymėto mūsų schemoje. Azimutu 50° nuo ežerėlio – aiškus balnas dešinėje keteroje (pav.2, perėja 1). Kol buvo ruošiami pietūs, padarėme jos žvalgybą, į

Įkopimas labai paprastas, nuo ežero užėmė 25min. Pakilimas į šią perėją iš rytinės pusės daug aukštesnis ir statesnis. Bendras perėjos sudėtingumas – 1A. Aukštis – Įkopėme tik trise, nepaėmę blankų rašteliui. Todėl turo nesukrovėme ir vardo perėjai nesuteikėme.

Perėja 1 – vienintelis paprastas ir patogus perėjimas tarp Džaltuktos intakų slėnių uolų keteroje.

Į rytus nuo perėjos 1 gerai matosi neaukštos, švelnių kontūrų keteros (pav.3). Planuodami maršrutą, mes svarstėme kaip vieną iš variantų – eiti per šias keteras iš Taksimo. Tai galima daryti: kelias keteromis tur būt lengvesnis, negu per taigą, upių slėniais. Bet žygis pailgėtų dar 1-2dd., lyginant su mūsų praeitu variantu.

Pav.3. Vaizdas į rytus nuo perėjos 1.

Po pietų per 50min. priėjome antrą, žymiai didesnę, dar dalinai užšalusį ežerą. Po to per 1.15val. iškopėme į plokščią keterą viršūnės 2731m. papėdėje (pav.4). Radome

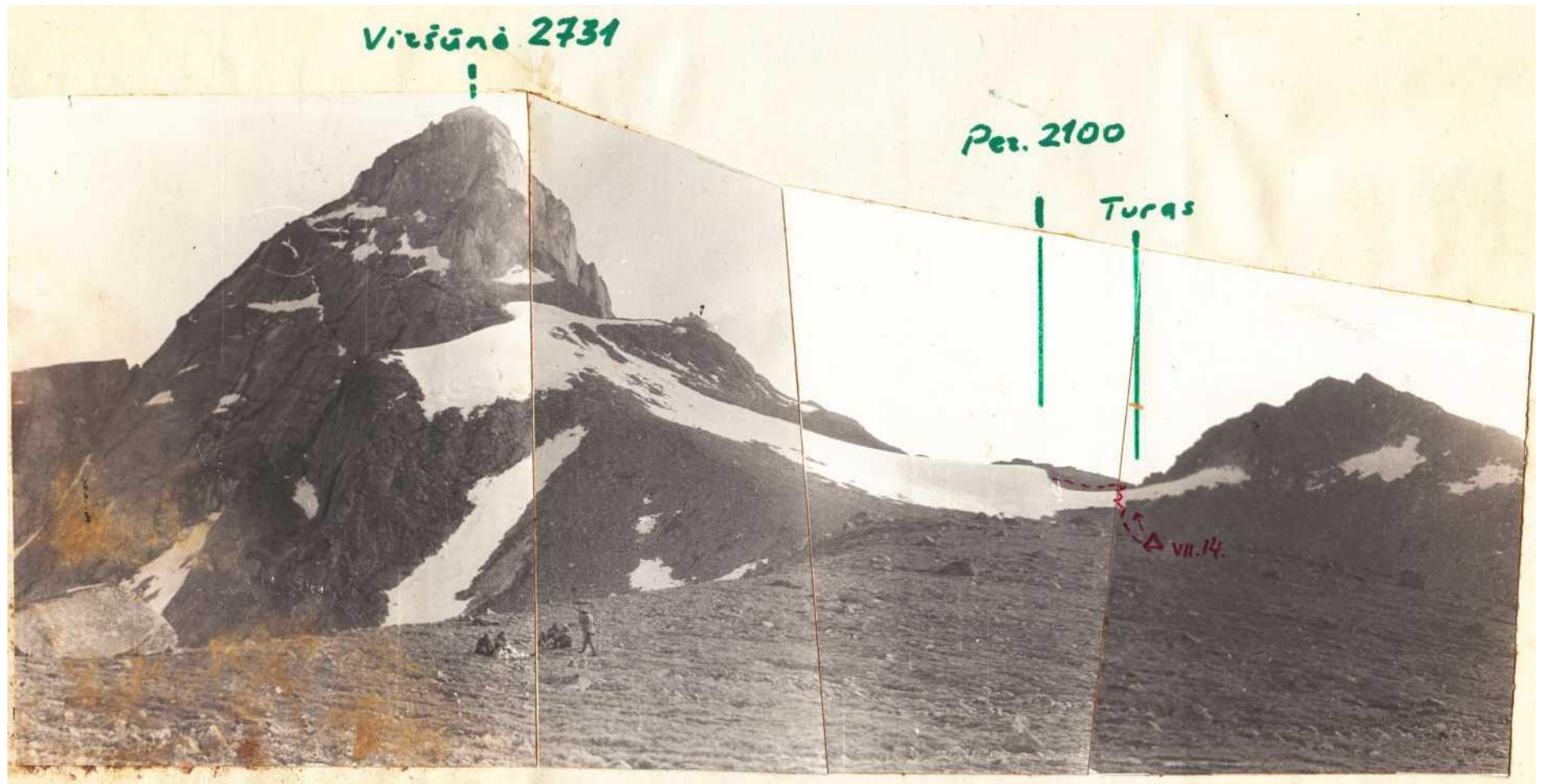
turą, jame Kazanės turistų 1981m. paliktas raštelis. Perėja pavadinta «Kovarnyj» vardu (1B, 2040m.). Mūsų užkoptą kelią galima vertinti 1A, bet nusileidimas į pietryčių pusę statesnis ir sudėtingesnis, atitinka 1B.

Į šią perėją buvo įkopusi V.Lauciaus vadovaujama grupė /2/. Jie sukrovė kitą turą ir davė perėjai kitą pavadinimą – "Širokij Džaltukskij" – matyt, dėl blogo oro nepastebėję sceniniojo turo. Tai nenuostabu, nes ši perėja – didžiulis laukas, tilptų kelios futbolo aikštės.

Ant perėjos Kovarnyj sustojome nakvynei. Vieta patogi, yra vanduo. Puikiai matosi perėja 2100 (pav.4). Išžvalgėme pakilimą į ją.

Penktoji žygio diena (VII.15). Pakilimas į perėją 2100 labai paprastas ir greitas, užėmė mums 20min. Vienintelė kliūtis – apie 50m. ilgio vidutinio statumo sniego šlaitas prieš pat perėją. Praėjome ją be apsaugos, vakar žvalgybos metu padarytais laiptukais. Sniegas minkštas, paslydus susilaikymas

Pav.4. Panorama ģ pietus-vakarus nuo perējos "Kovarnyj".

garantuotas.

Perėjos balnas gana platus. Turas – šiauriniame pakraštyje, žemiausioje vietoje. Puikūs vaizdai į abi puses. Radome V.Lauciaus grupės paliktą raštelį. Jie įkopė į šią perėją, kaip ir mes, iš rytinės pusės, žvalgydami galimus kelius į viršūnę 2731, ir grįžo atgal. Mes pirmieji, padarę pilną praėjimą(pav.5).

Pav.5. Ant perėjos 2100m.

Leistis nusprendėme artimiausiu viršūnei 2731 kuluaru. Čia nusileidimas ilgesnis, negu nuo turo, bet mažiau status, be to, mažesnis akmenų byrėjimo pavojus.

Pradžioje pakabinome du vertikalius turėklus (20m ir 40m). Pirmasis – sportinis leidimasis su viršutine apsauga antra pagrindine virve (pav.6). Apatinėje šio turėklo dalyje keletą metrų labai stati, beveik vertikali atkarpa. Todėl daryta papildoma apsauga. Antras turėklas – su savisauga čiumpančiu mazgu. Žemiau antrojo turėklo patogi vieta susirinkti grupei. Nedidelė aikštelė, praktiškai saugi nuo akmenų.

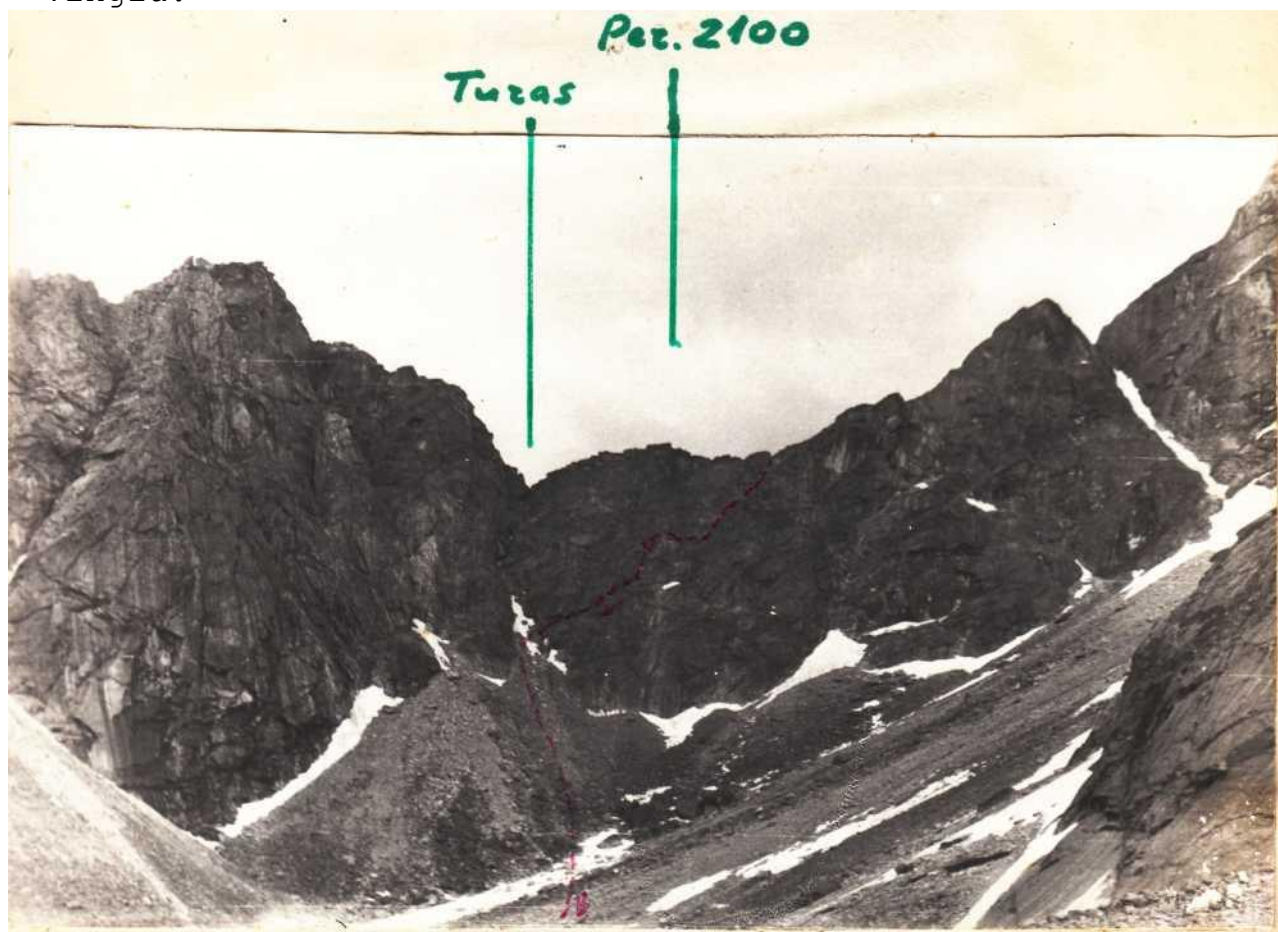
Pav.6. Pirmas turėklas nuo perėjos 2100.

Toliau leidomės nesudėtingomis uolomis, be apsaugos, vietomis padėdami vieni kitiems. Išėjus į "avinų kaktas", teko nutiesti dar vieną 40m. vertikalų turėklą. Leidžiantis šiuo turėklu, prasidėjo lietus, labai apsunkinęs leidimąsi.

18.30val. paskutiniai pasiekė nuobirų šleifą, einantį iš kuluaro nuo turo. Nuobiros labai juda, statusas ribinis tokiam šlaitui. Teko leisti labai lėtai ir atsargiai.

Toliau leidimasis paprastas – akmenų šlaitai; žemiau pasirodė samanos, šliaužiantys kedrai. Nakvynei sustojome

žemiau didesniojo ežero. Yra pakankamai malkų. Labai gera nakvynės vieta buvo dar apie 1km. žemiau, ties slėnio vingiu.

Pav.7. Perėja 2100 iš vakarų pusės.

Perėja 2100 ryšyje su perėja Kovarnyj, ateinant iš šiaurinės pusės, atitinka 2A sudėtingumo kategorijos reikalavimus. Tiksliau – sudėtingumą žymėti 2A*, nes lyjant, arba esant minusinei temperatūrai ir apledėjusiems akmenims, leistis būtų žymiai sunkiau, tektų tiesti daugiau turėklų.

Šeštoji žygio diena (VII.16.). Po sunkios ir įtemptos praeitos dienos atsikėlėme vėliau, negu paprastai. Išėjome tik 10.10val. Kol virė pusryčiai, intensyviai fotografavome, nes Džaltuktos aukštupį supančios uolų keteros labai įspūdingos (pav.8). Jose galima spėti esant keletą perėjų, visų sudėtingumas iš šios pusės – ne mažiau 2B.

Pav.8. Ketera, juosianti Džaltuktos aukštupį iš pietų-pietvakarių pusės.

Nuo nakvynės vietos per 30min. nusileidome į didelę aikštę ties upės vingiu. Apatiniame aikštės krašte, ant nedidelės kalvos, puiki vieta nakvynei. Aplink visas rezginys švarių upeliukų, daug malkų. Toliau leidomės kairiuoju Džaltuktos krantu. Kelias gana patogus, kur kas lengvesnis, negu dviejuose iki šiol praeituose slėniuose. Einame daugiausiai per gerai susigulėjusius akmenis, mažai trukdo augmenija. Po valandos uolos kairiame šlaite baigėsi, jų tęsinys – neaukšta, šliaužiančiais kedrais apaugusi ketera. Pagal šios dienos planą, būtina perkirsti šią keterą ir sekančią, į vakarus nuo jos; sustoti nakvynei antro iš eilės, dešiniojo Mujos intako slėnyje. Nors keteros neaukštos ($\Delta h \approx 300\text{m}$), įveikėme jas su vargu. Labai trukdė eiti vešli augmenija, (šliaužiantys kedrai, įvairūs kitokie krūmai), nusileidimai stačiais judančių akmenų šlaitais. Sustojome nakvynei 22val.

PERĖJA «FERMENTAS» (2B, 2000 m)

Septintoji žygio diena (VII.17). Nuo nakvynės vietos kilome per samanotus akmenis tarp šliaužiančių kedrų. Po 25min. – nedidelis ežerėlis, dar po 20min. tapo beveik horizontalus. Slėnio dugne – vietomis labai žalia pievų juosta, kuria vingiuoja švarus upelis. Daug patogių vietų nakvynei. Tik nėra malkų. Paskutiniai krūmai baigiasi ties ežerėliu.

Apie perėją, į kurią ruošėmės šiandien kilti, informacijos beveik neturėjome. Ją matė ir nufotografavo iš priešingos pusės V.Lauciaus grupė, sudėtingumą įvertino 2A (/2/, žr.33, psl.65, perėja №15). Perėjos balno profilis, kurį matėme artėdami iš siaurinės pusės (pav.9), gerai atitiko parodytą aukščiau minėtoje ataskaitos /2/ nuotraukoje 33.

Priartėję prie pakilimo į perėją papėdės, 10.00. -11.10 val. padarėme žvalgybą, nustatyti, ar praėjimas galimas, ir parinkti kelią uolomis į keteros viršų. Jei būtų paaiškėję, kad iš šios pusės perėja mums neįveikiama, būtume turėję

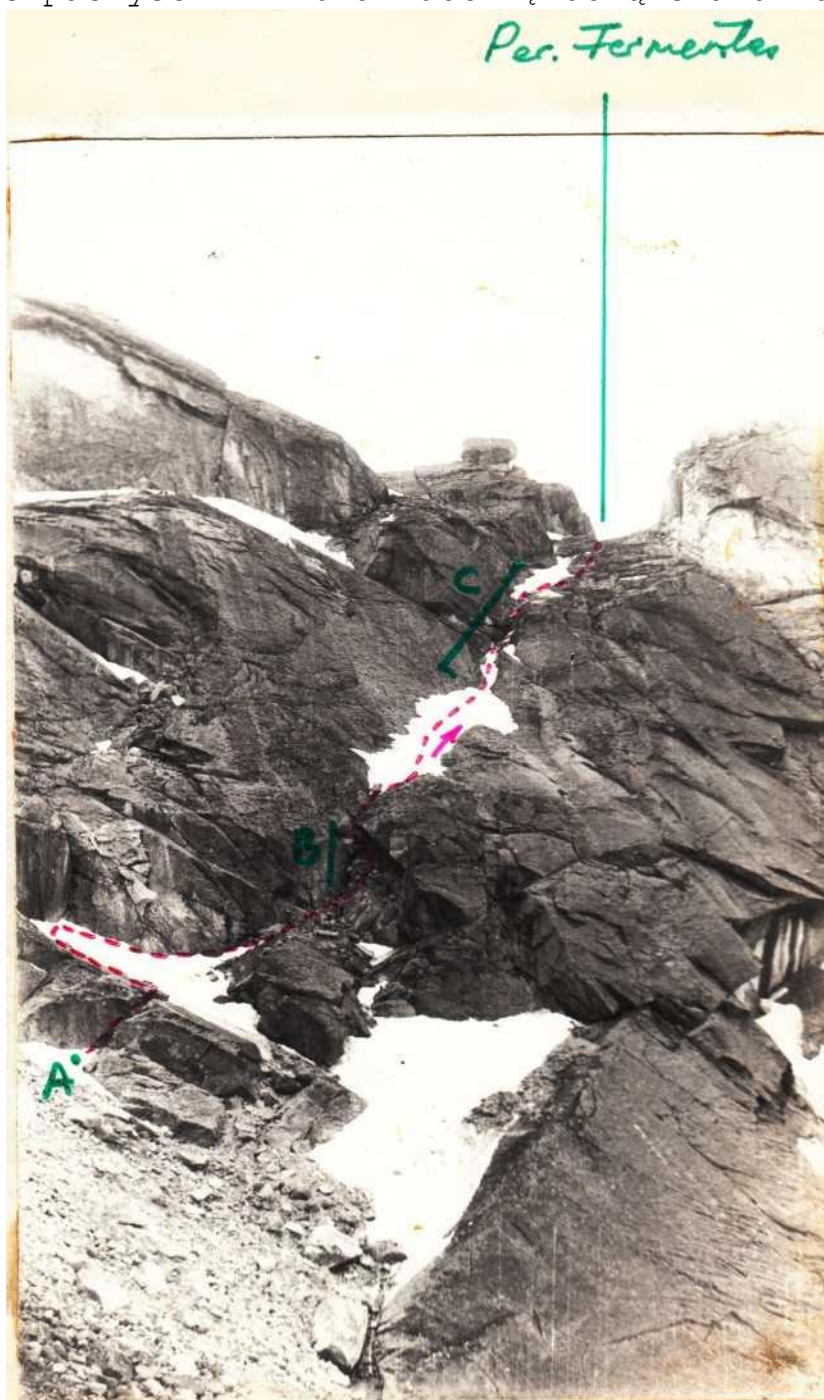
leistis atgal upelio slėniu (2-2,5val.), kirsti sekančia į vakarus keterą ir tęsti maršrutą Šurindos upės slėniu į viršų. Bet žvalgyboje pavyko parinkti įveikiama maršrutą uolomis (pav.10). Su kuprinėmis per valandą pakilome iki uolų papėdės (pav.10,A).

Pav.9. Perėja "Fermentas" iš šiaurinės pusės.

Pirma kliūtis – apie 10m ilgio stati atkarpa (pav.10,B), kurią praėjome su viršutine apsauga. Virš jos – lygi aikštelė, galima sudėti kuprines. Toliau į viršų eina sniego juosta, pereinanti į siaurą, apatinėje dalyje ledu užpildyta kuluara. Nuo šio kuluaro viršaus organizavome 40m virvė-viršutinę apsaugą. Per sniego juostą kilome be apsaugos, laiptukais. Viršutinėje sniego juostos dalyje, kur atsiranda pavojus nuslysti į kairę, į stačias uolas, buvo prisikabinama viršutinės apsaugos virvė (pav.11). Praėjus kuluara, buvo galima paeiti apie 20m be apsaugos. Po to nuo

perėjos balno buvo nuleistas 30m vertikalus turėklas, kuriuo kilome su savisauga čiumpančiu mazgu. Pakilimas čia nestatus (apie 30°), bet lygia ir nuo lietaus slidžia akmenų plokšte, yra pavojus paslysti ir nuvažiuoti į uolų skardžius.

Pav.10. Pakilimas uolomis į perėją «Fermentas».

A -maršruto uolomis pradžia,

B -10m viršutinė apsauga,

C -40m viršutinė apsauga.

Pav.11. Kuliaras, vedantis į per. Fermentas.
Dešinėje, kuliaro apatinėje dalyje, ant savisaugos grupės
narys, numetantis 40m viršutinės apsauginės galą eiliniam
kylančiam į viršų.

12.30val. pradėjome kilti uolų šlaitu. 17val. Pirmieji
pasiekė perėjos viršų. Turo ir raštelio neradome. Grupę
išleidusios organizacijos garbei, davėme perėjai vardą –
Fermentas. Sudėtingumą raštelyje pažymėjome 2A*,
pasitikėdami V.Lauciaus nuomone, kad nusileidimas neviršys
2A sudėtingumo.

Į šiaurę nuo perėjos – slėnis, kuriuo atėjome, ir ketera,

ribojanti slėnį iš rytinės pusės (pav.12). Labai nesunku pakilti į šią keterą nuo Fermento perėjos papėdės (1A-1B sudėtingumo pakilimas), čia galima tikėtis perėjos į gretimą slėnį (pav.12, perėja 2). Bet iš keteros profilio atrodo, kad nusileidimas į priešingą pusę bus sudėtingesnis.

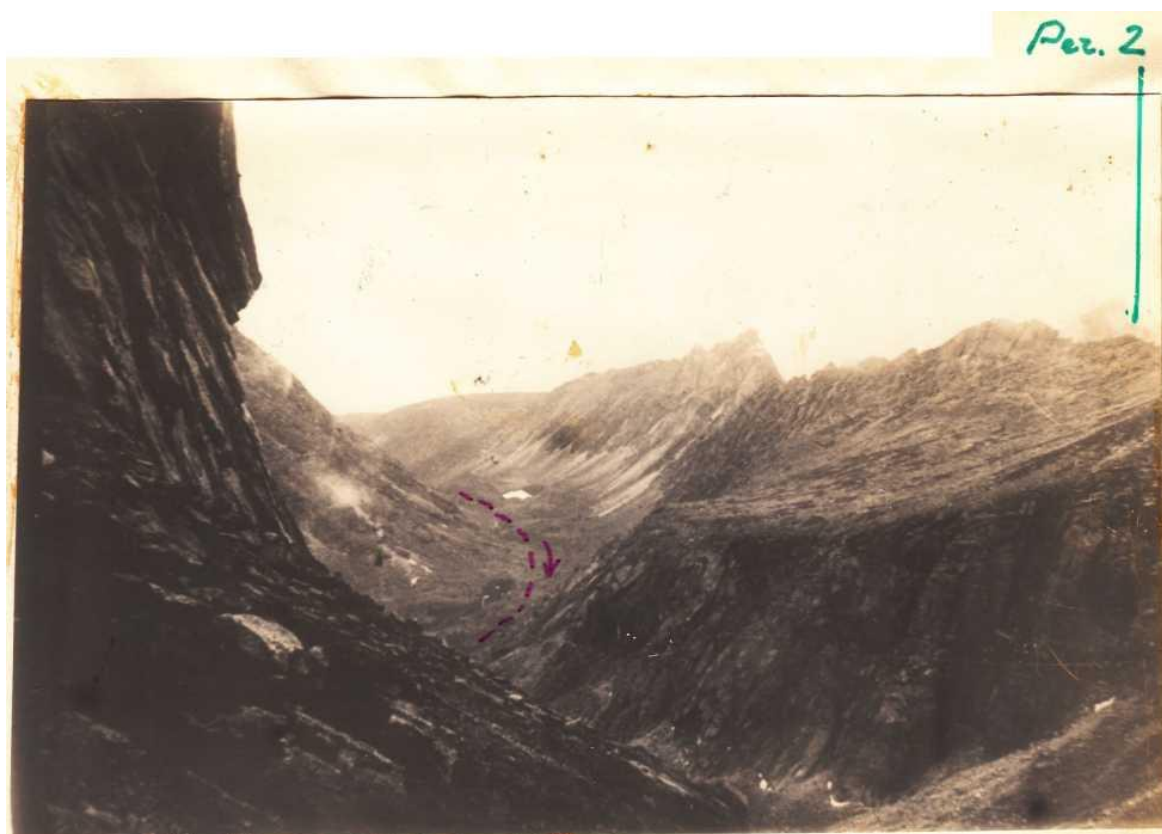
Graži panorama į pietus nuo Fermento perėjos (pav.13). Centre – dominuojanti rajono viršūnė 2721, greta jos – A. Vienuolio-Žukausko perėja (2B), kuria pirmieji praėjo ir vardą suteikė Vilniaus turistai /2/.

Labai graži ir pati Fermento perėja, tiek stovint ant jos (uolų sienos primena skulptūras), tiek ir nusileidus į pietinę pusę (pav.14,16). Susirinkti visi prie turo ir padaryti tradicinę nuotrauką negalėjome, nes per mažai vietos. Iš karto pradėjome leistis.

Nusileidimo pradžia – kaip į šulinį, 7-8m beveik vertikaliu kuluaru. Kuprines nuleidome virve, patys lipome su viršutine apsauga. Po to nedidelė atkarpa (apie 20m) leidimosi be apsaugos. Yra vietos sustoti ir pasidėti kuprinėms, bet gana kukliai. Nuo čia žemyn leidžiasi kaip vėduoklė platėjantis uolų šlaitas. Kol aikštelėje susirinko visa grupė, pirmieji padarė žvalgybą (40m vertikalus turėklas) kaire šlaito puse einančio kuluaro. Praėjus pilną virvę, matosi, kad priekyje dar sudėtingos uolos. Paprastesnis leidimasis dešiniaja šlaito puse, bet ir ten reikia dviejų pilnų virvių.

Artėjo vakaras, aiškiai nespėsime pasiekti uolų šlaito apačios. Todėl sustojome nakvynei, su vargu išlyginę dvi nedideles aikšteles. Miegojome įlindę į ant žemės paklotas palapines, prisirišę prie horizontalių turėklų. Labai ankšta ir nepatogu. Nėra vandens.

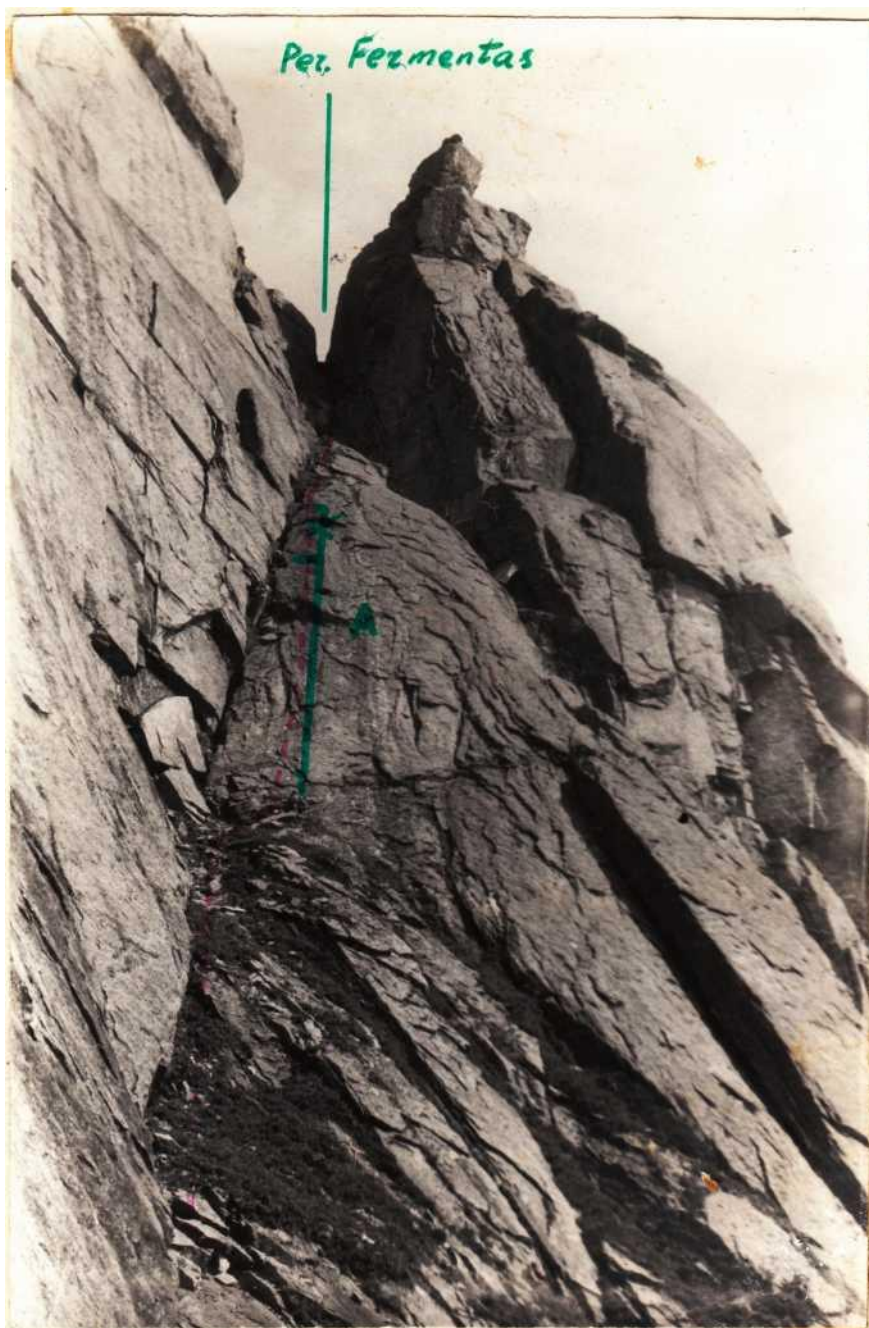
Aštuntoji žygio diena (VII.18). Pradėjome keltis 4.30 val. Pirmasis turėklas jau paruoštas iš vakaro. 5.30val. pradėjome leistis, dešiniuojų šlaito pakraščiu (30m vertikalus turėklas, savisauga čiumpančiu mazgu). Čia vietomis žolės lopinėliai, mažiau slidu. Toliau nuo mažytės aikštelės teko organizuoti 40m diulferį (pav.14,A).

Pav.12. Vaizdas į šiaurę nuo per. Fermentas.

Pav.I3. Vaizdas į pietus nuo per. Fermentas.

Pav.14. Nusileidimas nuo per. Fermentas.
A – 40m diulferis.

Šlaitas per status ir per slidus leistis turėklų, sportiniu būdu.

11.40val. susirinkome uolų šlaito apačioje (pav.15). Maždaug parą buvome labai mažai valgę ir daugumas visai negėrę. Malšiname troškulį į puodukus surinktu vandeniu, lašančiu nuo tirpstančio sniego lopinių.

Pav.15. Diulferis.

Toliau leidomės apie 1 val. be apsaugos, uolų šlaitu, po to stambių akmenų sąvartynais. 13.40val. sustojome nakvynei pietiniame krante ežero, esančio ant terasos virš Šurindos upės slėnio, gerai matomo pav.13,15. Vieta labai gera, yra malkų. Šiandien pagal planą turėjo būti poilsio diena, bet turėsime pasitenkinti pusdieniu.

Padarius pilną praėjimą, aišku, kad Fermento perėjos sudėtingumą reikia vertinti 2B. Teko daug ir įvairiai dirbti su virvėmis, be to uolos didesnėje maršruto dalyje lygios, monolitinės. Virves galima pritvirtinti tik uolų kabliais, ko neturėtų būti 2A sudėtingumo perėjoje. Viso pagrindinių

virvių įtvirtinimui ir savisaugai įkalėme 7 uolų kablius, 3 iš jų turėjome palikti.

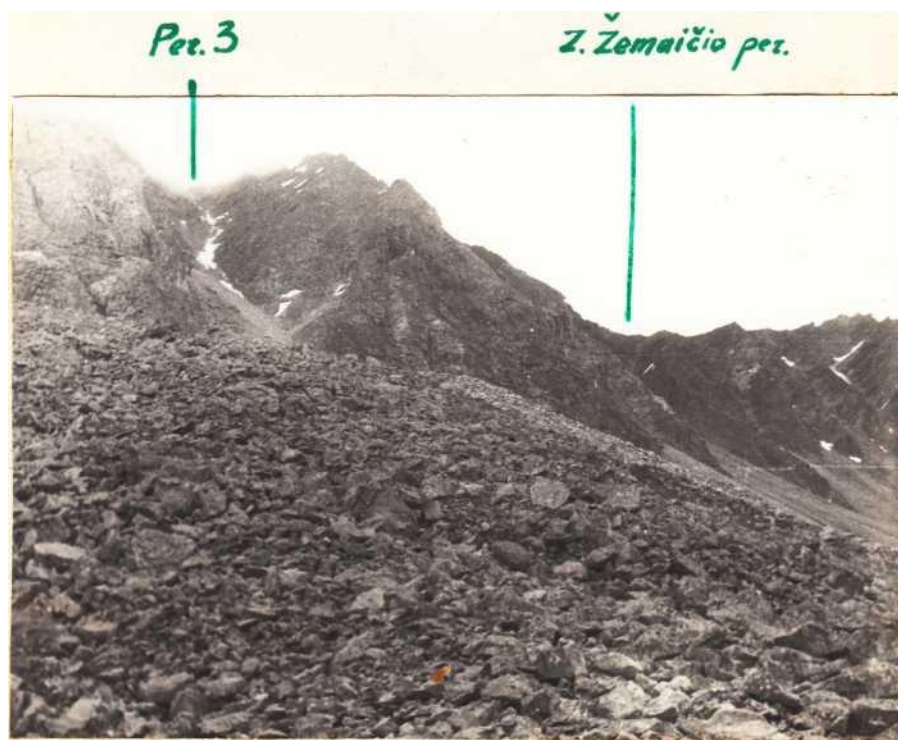
Pav.16. Fermento perėja nuo nakvynės vietos (VII.18)

Z. ŽEMAIČIO PERĖJA (IB, 2130m.)

Devintoji žygio diena (VII.19), Apie 1,5val. užėmė nusileidimas nuo terasos, ant kurios nakvojome, ir pakilimas į Šurindos upės slėnį. Kelias labai sunkus ir nemalonus (stambių akmenų sąvartynai, šlapi nuo lietaus, vešlūs krūmai). Nuėjome per tą laiką tik 1,5-2 km. Dar po 0,5val. baigėsi krūmai. Prisirinkome sausų šliaužiančių kedrų, nes pietūs, o gal ir nakvynė, bus be malkų. Virš krūmų zonos kelias palengvėja. Slėnio viršuje apie 1km tęsiasi graži alpinė pieva su upeliu, pilna gėlių. Viršutiniame alpinės pievos pakraštyje-nuostabi vieta nakvynei, tik reikia atsinešti malkų. Toliau prasidėjo morenos. Ėjome per jas dešiniuoju šlaitu, atitolę nuo upelio, apie 1val. Sustojome

pietauti prie nedidelio ežerėlio, labai įmantriai išraitytais kontūrais ir labai žaliomis šaltiniuotomis pakrantėmis, nuobirų šlaito nuo perėjos, į kurią kopsime, papėdėje.

Einant morenomis prieš sustojimą pietums, visai greta buvo balnas tarp dviejų nedidelių viršūnių (pav.17, per.3). Įkopimas lengvas ir paprastas 1A-1B lygio. Negalime tiksliai pasakyti, ar ši perėja veda į Bambukojaus ar į Sasano upės slėnį.

Pav.17. Z. Žemaičio perėja iš šiaurinės pusės.

Informacijos apie perėją į kurią kopiname turime labai nedaug – tik keteros nuotrauka iš Surindos slėnio V.Lauciaus ataskaitoje /2/ (psl.64, f.32) ir įkopimo įvertinimą IB s.k. Keteria labai lygi, galima būtų kilti į ją keliose vietose. Pasirinkome paprasčiausią kelią į rytinį keteros pakraštį.

Įkopimas nuo pietų vietos iki perėjos užėmė 1,5val., daugiausiai kilome stačiu, vidutinio stambumo, judančių nuobirų šlaitu. Vietomis – apirusių nesudėtingų uolų atkarpos.

Turo neradome. Trijų mūsų grupės draugų-matematikų pasiūlymu pavadiname perėją žymaus Lietuvos matematiko prof.

Zigmo Žemaičio vardu. Šiais metais švenčiamaš 100 metų jubiliejus nuo Z. Žemaičio gimimo. Netoliese esanti A. Vienuolio-Žukausko perėja taip pat gavo vardą rašytojo 100-tųjų metinių proga (pav.10).

Puikūs vaizdai į abi puses nuo perėjos. Šiaurėje, virš žemesnės tarpinės keteros matosi Fermento perėjos balnas (pav.19).

Pav.18. Mūsų matematikai prie turo, ant Z.Žemaičio perėjos.

Pietuose platus upės Sasan slėnis. Priskaičiavome jame net 7 ežerus.

Padarėme žvalgybą ketera į vakarus. Pakilimo į sekančius neryškiai išreikštus balnus sudėtingumas – 2A ar didesnis.

Taigi, Z.Žemaičio perėja – paprasčiausias kelias tarp Šurindos ir Sasan upių slėnių.

Nusileidimas nuo Z.Žemaičio perėjos paprastesnis, negu pakilimas iš šiaurinės pusės. Leidomės vidutinio statumo akmenų šlaitu, vietomis sniego lopiniais ($\Delta h \approx 50m$), po to ėjome raižytu, šiek tiek besileidžiančiu slėniu, akmenų laukais. Eiti lengva, akmenys susigulėję (pav.20).

Pagal mūsų naudotą schemą (schema žiūr ataskaitos gale) atrodė, kad galima bus eiti palei pagrindinę keterą, į sekancią perėją (esančią greta A. Vienuolio-Žukausko perėjos), paminėta ataskaitoje /2/ (psl.57).

Pav.19. Vaizdas į šiaurę nuo Z. Žemaičio perėjos.

Bet schemoje nepažymėta aukšta tarpinė ketera privertė leistis žemyn. Apėjus tarpinę keterą, sustojome nakvynei. Schemoje pažymėtoje vietoje iš tiesų yra maždaug IB

sudėtingumo perėja į Bambuikos upės slėnį, bet tiesiai priešais mus keteroje yra žemesnis ir paprastesnis praėjimas. Į jį ir nusprendėme kilti.

Pav.20. Z. Žemaičio perėja iš pietinės pusės.

ŽALIOJI PERĖJA (1A, 2130m)

Dešimtoji žygio diena (VII.20.). Sugedo oras. Ryta kalnai debesyse, lyja, protarpiais stipriai. Išėjome apsisiautę polietilenuis. Pakilimas į perėją – stačiais žolės šlaitais (I.25val). Lyginant su samanomis padengtais akmenimis, kelias labai geras.

Turo neradome. Pavadinome perėją Žaliaja (Zelionyj), nes ji tokia iš abiejų pusių. Sudėtingumas – 1A. (pav.21).

Nuo perėjos taip pat žolės šlaitais per 15min. nusileidome iki upelio, tekančio nuo A. Vienuolio-Žukausko perėjos slėnio. Paėjus žemyn palei upelį apie 20min. – žalia aikštė prie dviejų upelių santakos. Ši santaka – neblogas orientyras. Abu upeliai krenta žemyn nedidelių krioklių kaskadomis ir aikštėje susijungia į vieną. Azimutas nuo

santakos į Žaliają perėją =75°.

Pav.21. Ant Žaliosios perėjos.

Leidomės toliau dešiniuoju upės krantu. Ji teka pelkėtu pievų juostomis, vietomis morenų intarpai. Apie 13 val. lietus aprimo. Sustojome pietums maždaug 1km. aukščiau kanjoninės upių santakos. Yra malkų.

Po pietų, peršokę per akmenis dešinią intaką virš kanjono, kirtome nedidelę tarpinę keterą. Susikibę po 3-4, perbridome stambų dešinią Bambuikos intaką. Vanduo dar nespėjo pakilti nuo lietaus, giliausiose vietose truputį virš kelių.

Toliau nesileidome palei upę, o kilome į tarpinę keterą, pietų kryptimi, link upelio, tekančio nuo sekančios perėjos.

PERĖJA DOLGIJ (n/k, 1850m)

Vienuliktoji žygio diena (VII.21). Pati lietingiausia kelionės diena. Lijo visą naktį ir dieną, su nedidelėmis pertraukomis.

Per 1.10val. kilome šlapiomis pievomis, vietomis akmenų laūkais, pasiekėme perėją į Ryt. Gorbyloko upės slėnį. Nuo

nakvynės pakilome tik apie 100m. Perėja – didžiulė pelkėta aikštė. Radome didelį turą, jame I981m. Kazanės turistų paliktą raštelį. Jie perėjai davė 1A sudėtingumo kategoriją. Bet kalnų turistų požiūriu ji nekategorišinė.

Nuo perėjos leidomės apie I,5val. nuolaidžiu, patogiu ėjimui šlaitu. Pakeliui su dideliu vargu perbridome Ryt. Gorbyloko upę į kairįjį krantą (nors čia pats aukštupys). Dėl lietaus vanduo labai pakilęs. Nuo šlaitų ištiesai teka vandens srautai.

Ties gana dideliu ežeru, pagal schemą apatiniu Ryt. Gorbyloko upės vagoje, priėjome apie I,5km ilgio labai stambių akmenų savartyną. Ir gerame ore ji praeiti būtų nelengva, o smarkiai lyjant čia buvo tikra kankynė. Šį I,5km ėjome apie 3val. Sušlapę ir sušalę, I6val. išlindome iš akmenų. Laimei, daug šliaužiančių kedrų (ši sykį jie draugai). Užkūrėme didžiulį laužą, papietavome.

Kairėje pusėje – ketera, per kurią eisime į upės Vekovje baseiną. Prasiblaivius, pavyko ją nufotografuoti (pav.22).

Keteroje visa grandinė perėjų. Pagal kelionės planą turėjome jas žvalgyti ir rinktis patogesnę. Naudingiausia atrodė eiti perėja 5, kuri išvestų į kairiojo Vekovje intako aukštupį. Bet sutrukdė tai padaryti pakilę upeliai.

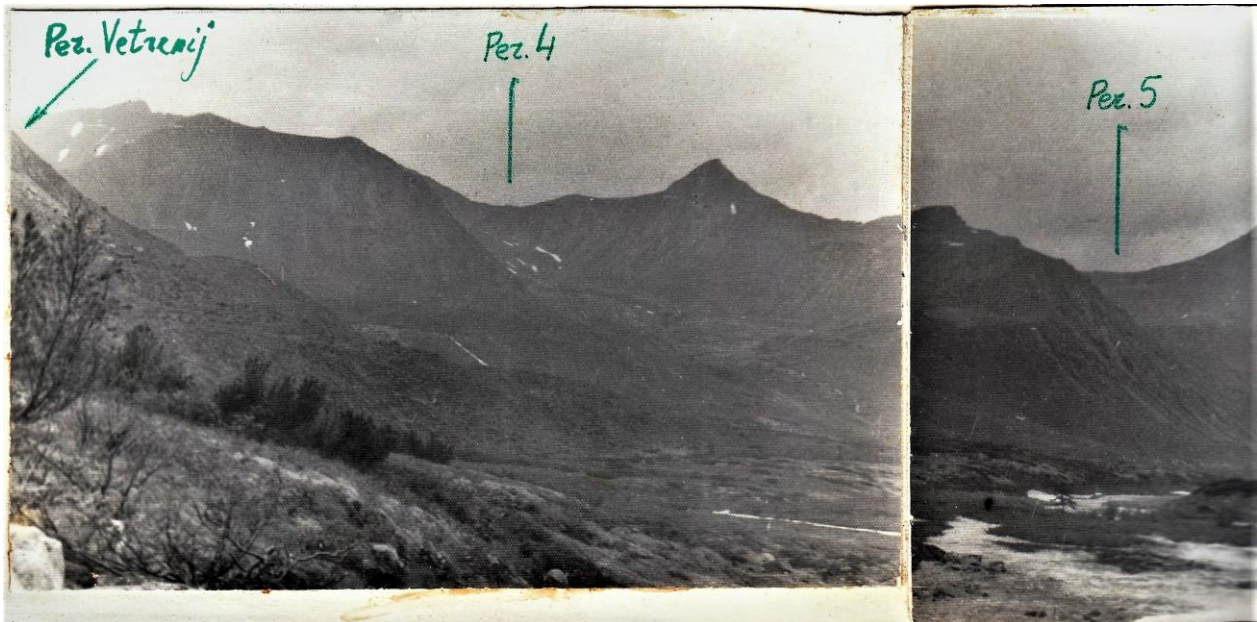
Po pietų pasukome į šoną nuo upės ir po 10min. atsirėmėme į dešinią intaką. Pabandėme pereiti ją, bet nesėkmingai. Normaliu oru tai, tur būt, nedidelis upeliukas. Dabar gylis viršija metra, stipri srovė. Nusileidę krantu žemyn, sustojome nakvynei maumedžių miškelyje, ties santaka. Šioje vietoje intakas suspaustas į kanjoną, vagos plotis tik 6-7m. Nusprendėme padaryti perkėlą rastu.

Dvyliktoji žygio diena (VII.22). Vanduo upelyje šiek tiek pažemėjęs. Tai palengvino perkėlos padarymą. Nuleidome pagrindine virve išvakarėse paruoštą rąstą. Nutiesėme turėklą, už kurio laikomasi rankomis, be to einantis saugojamas nuo kranto (pav.23).

Upelio perėjimas ir turėklo nuėmimas užėmė I.20val.

Kad nereikėtų keltis dar per vieną intaką, pasukome į pačią artimiausią perėją (pav.22). Pakilimas nesudėtingas,

bet gana sunkus per įprastus šiems kalnams samanomis apaugusius akmenis, po to judančių akmenų šlaitais. Visą laiką lyja, protarpiais stipriai.

Pav.22. Keteria į pietvakarius nuo Ryt. Gorbyloko aukštupio

Ant perėjos radome turą, raštelis tų pačių turistų iš Kazanės, kaip ir praeitoje perėjoje. Jie pavadino perėją Vetrenyj, sudėtingumą įvertino 1A. Mūsų nuomonė tokia pat. Tai vienintelė iš šiame žygyje praeitų kategorinių perėjų, kurią mes praėjome ne pirmieji.

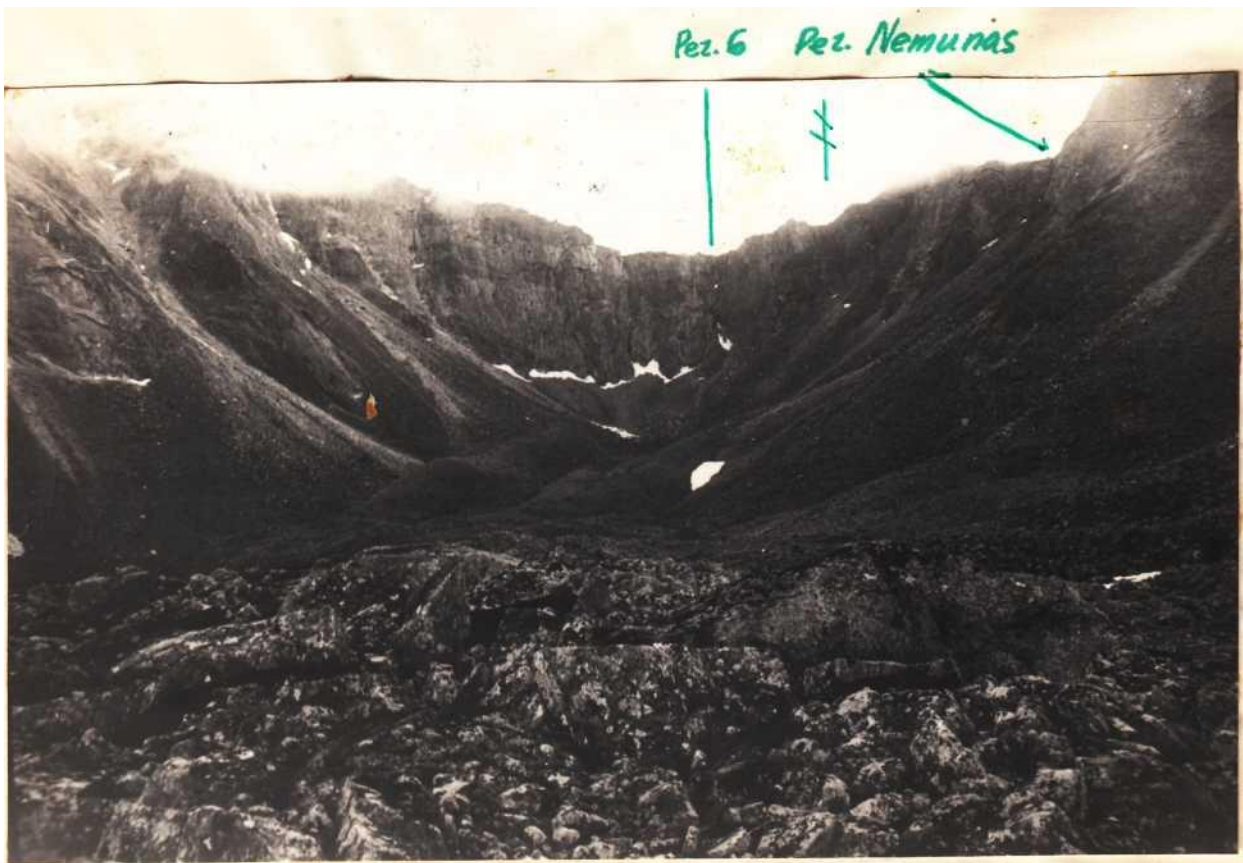
Ilgai ant perėjos neužtrukome – lyja, šalta. Leidomės žemyn panašiais šlaitais, kaip ir kylant, tik nuolaidesniais. Sustojome nakvynei greta nepažymėto mūsų schemoje ežero, prie pat nuo perėjos Vetrenyj tekančio upelio žiočių.

Leidžiantis nuo perėjos, lietus baigėsi, pradėjo sklaidytis debesys. Priekyje atsivėrė nelauktas vaizdas. Vietoj pagal schemą tikėtusi mišku apaugusių kalvų – spalvoti uolų kalnai. Labai gražus ir nepažymėtas schemoje apatinis ežeras. Artėjant prie jo, išlindo saulė, vieta atrodė tiesiog nuostabi.

Pav.23. Perkėla raštu per dešinijį Ryt. Gorbyloko upės intaką.

Tryliktoji žygio diena (VII.23). Kirsdami keteros šlaita, nusileidome į terasą greta upės Vekovje intako. Čia gražus maumedžių miškas, kuris greit baigėsi. Toliau labai tiršti, sunkiai praeinami šliaužiančių kedrų plotai. Suradę vietą, kur galima peršokti per akmenis upę, perėjome į dešinijį krantą. Čia eiti labai gerai. Per pusvalandį nužygiavome apie 2,5km. Truputį praėję upės posūkį į vakarus, 12.35val. sustojome pietauti, netoli šliaužiančių kedrų ribos. Aplinkinės keteros debesyse. Bet bepietaujant vakarinė pusė trumpam prasiskleidė. Vietoj neaukštos keteros, kurios peykirtima, planuodami maršrutą, mes net perėja nelaikėme – stati uolų siena, iš pirmo žvilgsnio atrodanti nepraeinama (pav.24, perėja 6).

Pav.24. Ketera į vakarus nuo upės Vekovje
intako ištakų.

Po pietų nusprendėme padaryti žvalgybą dviem kryptim. Viena grupė į vakarus, link nelauktos uolų keteros. Antroji – į šiaurę, patikrinti, ar negalima apeiti nelauktą kliūtį pro Rytinio ir Vidurinio Gorbylokų slėnius. Abi žvalgybos buvo teigiamos. Pirmoji grupė rado maždaug 2A sudėtingumo iškopimą į uolų keterą. Aplinkinis kelias taip pat atrodė galimas. Antroji grupė įkopė į nepraeitą 1A sudėtingumo perėją keteroje į šiaurę nuo mūsų stovyklos, davė jai Marijos vardą. Pav.25 – panorama nuo šios perėjos.

Keturioliktoji žygio diena (VII.24). Ryta slėnyje tirštas rūkas. Tik pagal vakar nuimtus azimutus pasiekėme perėjos papėdę. Rūkas išsisklaidė, bet pradėjo lynoti, kas mums labai nemalonu. Priešais – perėja 6 (pav.26). Tai iš tiesų mums neįkandama apie 150m aukščio uolų siena.

Pav.25. Panorama į ... Marijos perėjė.

Jeigu ją skaityti perėjė, tai sudėtingumas – geras 3A. Mes sukame į dešinę (ėjimo krypties atžvilgiu), vakar išžvalgytu keliu. Čia į viršų kyla status ir ilgas vidutinio stambumo nuobirų šlaitas. Kilome į jį lygiai valandą. 9.30val. susirinkome uolų papėdėje. Iki keteros lieka Δh apie 50m, siauru plyšiu, iš pirmo žvilgsnio beveik vertikaliomis sienomis (pav.27). Bet iš tiesų, vingiuojant uolų klostėmis, išlipimas galimas. Pradžioje apie 20m lipimas su viršutine apsauga. Po to 25-30m laisvo lipimo, ir antra atkarpa, apie 15m, su viršutine apsauga. Prieš pat keteros viršų, paskutinius 5-6m tenka praeiti labai mažai užsikabinimų turinčia uolos plokšte (pav.28). Čia papildomam įsikabinimui nutiesėme abiem galais užtvirtintą vertikalią turėklą.

Apie 12val. pirmoji kuprinė atsirado ant perėjė. 13.40 val. susirinkome čia visi. Kaip įprasta šiame žygyje, turo nėra. Davėme perėjėi gražų vardą – Nemunas, nes pati perėjė, ir visa uolų ketera, kažkodėl nepažymėta mūsų schemeje,

tikrai išpūdingos.

Nemuno perėjos sudėtingumą vertiname 2A. Pakilimas uolomis į keterą iš rytų pusės gana sudėtingas, reikalauja gero supratimo apie uolų lipimo techniką, bet trumpokas, kad siūlyti 2B sudėtingumą.

Pav.26. Keteros balnas virs upės Vekovje ištakų.

Nusileidimas į upės Vekovje slėnį paprastas, neperdaug judančių akmenų šlaitais, neviršija 1A sudėtingumo. Nakvynei sustojome kairiame upės Vekovje krante, gražiame maumedžių miškelyje. Vakaruose gerai matosi perėja, į kurią kopsime rytoj (pav.29).

Perbridimas per upę Vekovje nesukėlė jokių problemų.

Vandens žemiau kelių.

Pav.27. Pakilimas uolomis į perėją Nemunas.

PERĖJŲ RYŠYS NERINGA(1A,2100m) – NIDA(1A,1990m)

Penkioloktoji žygio diena (VII.25). Per I,50val. pasiekėme perėją. Kelias sunkesnis pradžioje, kol baigiasi samanų ir šliaužiantys kedrai, po to gana lengvas. Labai palengvina lipimą pievų juostelės, kurios baigėsi visai netoli perėjos. Turo nėra. Pavadinome perėją Neringa. Sudėtingumas 1A, iš įkopimo pusės nedaug trūksta iki IB, nes viršutinėje dalyje yra truputis uolų.

Pav.28. Paskutiniai metrai į Nemuno perėją.

Į rytus – graži upės Vekovje ištakų panorama (pav.30). Matosi keletas perėjų, iš šios pusės paprastai (1A-1B lygio). Per vieną iš jų (pav.30, perėja 7) tur būt galėjome ateiti čia aplinkiniu keliu, išvengdami Nemuno perėjos.

Vakarų pusėje turėjo būti slėnis, vedantis link Ryt. Gorbyloko upės. Mūsų nustebimui, ten matosi dar viena nedidelė ketera, kurios nėra turimoje schemoje (pav.31). Per 1, 10val. perėjome į šią keterą. Dar viena nauja perėja, pavadiname ją Nida'.

Pakilimas į Nidos perėją iš rytinės pusės neaukštas ir paprastas. Nusileidimas į vakarus kiek ilgesnis ir sudėtingesnis. Bendras sudėtingumas – silpnas IA(pav.32,33).

Pav.29. Perėja Neringa iš rytinės pusės.

Kadangi atstumas tarp Nidos ir Neringos perėjų labai nesudėtingas, taip pat ir aukščio praradimas, pereinant nuo vienos ant kitos, nedidelis, jas galima skaityti perėjų ryšiu, bendro 1A sudėtingumo (schema 3).

Nusileidę per pusvalandį iki miško zonos, sustojome pietauti (pav.34).

Po pietų per 1, 15val. nusileidome palei upelį, tekantį nuo Nidos perėjos iki Ryt. Gorbyloko upės. Pradžioje buvo patogų eiti akmenimis, palei upelio vagą. Vėliau, upeliui padidėjus, ėjome dešiniuoju šlaitu. Vietomis – nežymiais

žvėrių takeliais, daugiau be tako, per mišrų mišką, su gana gausiu pomiškiu. Po beveik dviejų savaitių pertraukos vėl pakliuvome į taigą. Vėl mus užpuolė spiečiai uodų ir maškaros

Pav.30. Vaizdas į rytus nuo perėjos Neringa.

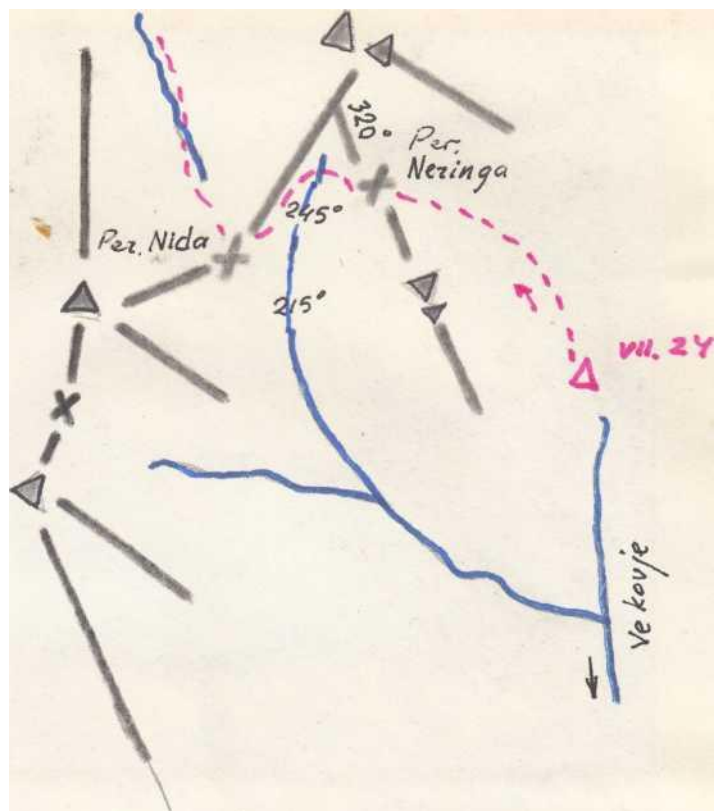
Pav.31. Vaizdas į pietvakarius nuo perėjos Neringa.

Pav.32. Neringos perėja nuo Nidos perėjos.

Pav.33. Ant Nidos perėjos.

Schema 3. Neringos-Nidos perėjų rajonas.

Viršuje, kalnuose, netgi ant perėjų, jų irgi netrūko, bet taigoje nepalyginamai daugiau.

Iki nakvynės dar 1.15val. leidomės kairiuoju Ryt. Gorbyloko upės krantu, maumedžių miškais. Vietomis nesunkiai praeinamos pelkėtos atkarpos.

Šešioliktoji žygio diena (VII.26). Leidomės toliau kairiuoju upės slėnio šlaitu. Kelias gana lengvas, didesnę dalį einame nežymiais takeliais. Po valandos priėjome apleistą evenkų stovyklą. Tai pirmas žmonių buvimo ženklas nuo žygio pradžios. Dar po 20min., pasirinkę patogią vietą, perbridome į dešinią krantą. Vandens giliausiose vietose iki kelių. Mums pavyko, kad baigėsi lietūs. Prieš 2-3dienes šioje vietoje perbristi nebūtų pavykę, krantuose matosi ką tik praėjusio potvynio žymės.

Dešiniuoju krantu ėjimas kiek sunkesnis. Teko apeiti per viršų keletą prispaudimų. Per 2val. po bridimo priėjome stambų dešinią intaką (Srednij Gorbylok). Jį perbridome taip pat be problemų. Dar po 50min. sekantis didelis

intakas. Ji perbride sustojome pietauti.

Pav.34. Nidos perėja iš vakarinės pusės.

Po pietų dar apie pusę km. ėjome palei upę, po to pasukome azimutu 190-200°, pradžioje per pelkę, po to mišku apaugusiu šlaitu. Po pusvalandžio radome gerą taką, einantį azimutu 220-230°, kuris greit išvedė į visureigių išvažinėta kelia. Šiuo keliu toliau ėjome iki nakvynės. Praėjome patikimą orientyrą – ežerą San. Priartėjus prie ežero, kelias įėjo į labai pelkėta mišką, po to vėl pakilo į keterą. Išėję į vakarinį keteros šlaitą, sustojome nakvynei. Apačiojeupės Talyj slėnis.

Septynioliktoji žygio diena (VII.27). Toliau ėjome keliu, kuris palaipsniui leidžiasi į -upės Talyj slėnį. Po valandos kelias pasuko į šiaurės vakarus. Palikę jį, apie 2vav. ėjome pagal azimutą pietvakarių kruptimi, gana sunkiai (pelkės,

tankus miškas). Priartėjus prie upės Talyj vėl radome visureigių kelią, kuris po 1.20val. išvedė mus prie Uakito upės. Čia brasta. Upė plačiai išsiliejusi, dugnas lygus.

Vanduo giliausiose vietose truputį virš kelių. Kairiame krante sustojome pietums. Po to per 1.15val. keliu pasiekėme Uakitą (pav.35).

Pav.35.k.Uakitas.

Papildėme produktų atsargas. Paštas jau nedirbo, telegramas apie maršruto užbaigimą išsiuntėme sekantį rytą. Nakvojome apie 1km. nuo kaimo, kairiame upelio Muchtundyj krante.

IŠVADOS; PASIŪLYMAI

Atrodo, mes buvome pirmoji kalniečių grupė, pabuvojusi Pietų Mujos kalnagūbryje. Praleidę čia virš dviejų savaičių, galime autoritetingai tvirtinti, kad šis kalnagūbris tinka kalnų turistiniams žygiams. Aukščiai čia nedideli, aukščiausios viršūnės apie 2700m, perėjos – 2000-2200m, nėra ledynų. Sudėtingumas – tik uolų šlaitų įveikime. Bet šie šlaitai statūs, dažnai monolitiniai, sunkiai įkopiama. Skaitome, kad mums pavyko praeiti gražų ir įdomų kalnų maršrutą. Sibiro pėsčiųjų žygias charakteringus elementus – taigą ir pelkes sutikome tik žygio pradžioje ir pabaigoje (po 2 dienas). Visą likusį laiką praleidome kalnų reljefe, tik retkarčiais paliesdami viršutinį miškų zonos kraštą.

Viliojantys rajono bruožai – naujumas ir atitrūkimas nuo civilizacijos. Žygyje praėjome 8 kategorines perėjas, iš jų 7 – pirmieji. Nesutikome maršrute nei vieno žmogaus, nei turistų, nei vietinio.

Nesiimsime spręsti apie V sudėt, kategorijos žygius, bet galime pasiūlyti įdomų IV sud. kateg. maršrutą, įtraukiant A. Vienuolio-Žukausko ir Fermento 2B perėjas, bei pastarosios rajone esančių nepraeitų perėjų žvalgybą. Įspūdingos uolų keteros Džaltuktos aukštupyje, į šiaurę nuo Ryt. Gorbyloko (Uakito) aukštupio.

Neigiami rajono bruožai, greta uolų ir kitų kraują siurbiančių padarų gausumo – sunkus vaikščiojimui reljefas, nelengvas atvykimas į maršruto pradžią ir išvykimas, baigus žygį.

Šliaužiančių kedrų zonoje, dažnai ir virš jos, iki pat uolų, ėjimas reikalauja nuolatinio dėmesio ir daugiau, negu įprasta, fizinių pastangų, ypač lietingu oru. Labai nedaug būna atkarpu, kurias galima praeiti laisvai, nežiūrint po kojų. Labai klastingi vešliomis šiaurės samanomis apaugę akmenys, nuolat grėšia įsmukimas į plyšį, paslydimas. Dažnai labai slidūs ir pliki akmenys. Todėl yra rimtas sąnarių patempimo ir kitokių traumų pavojus. Reikia eiti lėtai ir atsargiai. Dienos norma, net jei nereikia įveikti techniškai sudėtingų atkarpu, paprastai neviršija 10-12km.

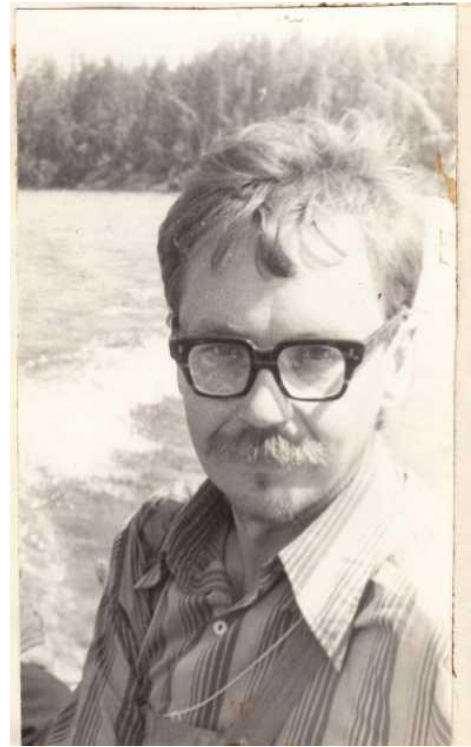
Atvykimo į rajoną sunkumai sparčiai mažėja dėl BAM'o statybos. Artimiausiais metais Lietuvos turistams, tur būt, atsivers palyginti greitas ir patogus kelias į Užbaikalę: skrendant lėktuvu, tiesioginiu reisų, į Novosibirską, o iš ten traukiniu, pro Krasnojarską, Bratską ir BAM'o stotis iki norimos vietos. Važiavimo trukmė traukiniu – nuo 2 iki 4 parų, priklausomai nuo traukinio tipo ir atstumo. Bendra lėktuvo ir traukinio bilietų kaina į vieną galą – apie 100 rub. nedaug tesiskiria nuo kelionių į Vidurinę Aziją išlaidų. Išlipti galima daugelyje punktų, pradedant nuo Kunermos ir Šiaurės Baikalsko, baigiant Chani. Ypač norisi pažymėti būsimą stotį Leprindo, kuri iškils Kodaro keteros papėdėje (pav.36, psl.69). Čia bus unikalus atvejis – į maršrutus (po Kodaro ir Udokano keteras) bus galima išeiti tiesiog iš geležinkelio stoties, be jokių važiavimų autobusais ar pakeleivingomis automašinomis.

Norime dar atžymėti du praktinius klausimus. Pirma – žygyje labai pasiteisino auliniai guminiai batai, jie puikiai tiko ir einant pelkėmis, ir kopiant akmenų šlaitais, uolomis. Dar geriau, jei tokie batai prailginti, priklijuojant gumuoto audinio rankovę. Tada galima pereiti daugumą upelių nesustojant ir nešlampant kojų; geriau apsisaugoti nuo rasos ant aukštos žolės ir krūmų. Antra – iš to, ką matėme ir girdėjome atrodo, kad šiose vietose geriau keliauti 10-15 dienų anksčiau, negu mes. Didesnė gero oro tikimybė.

GRUPĖS DALYVIAI

Gervydas Dienys

Misiūnas Lionginas

Irena Ūsaitė

Kregždė Arvydas

Murauskas Gediminas

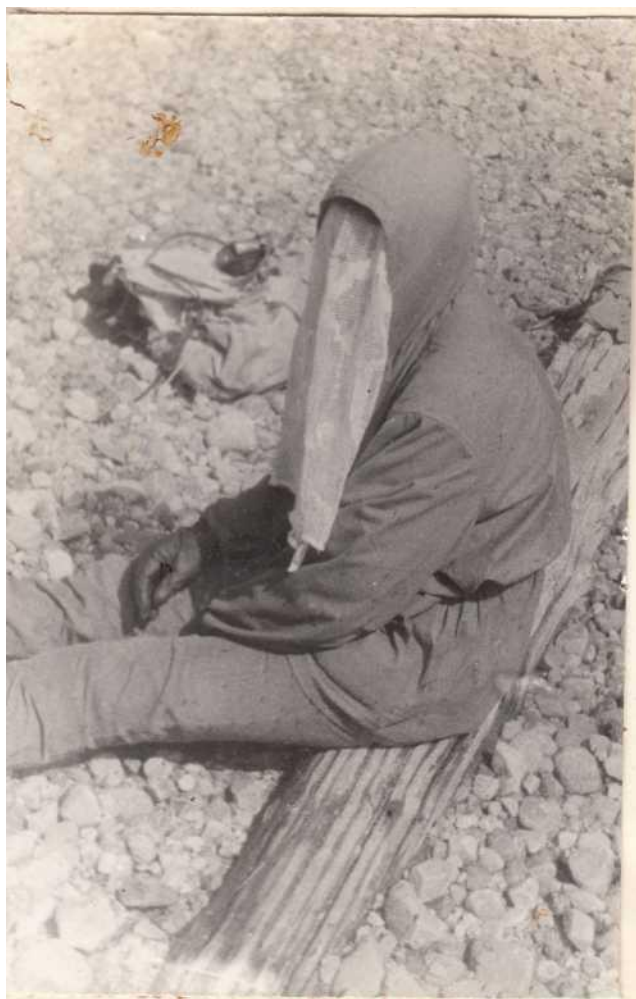
Zalieckytė Dangira

Danilevičiūtė Marija

Šikšnys Virginijus

Bartkutė Nijolė

Meizeraitytė Meilutė

Группа туристов Казанского компрессорного завода в количестве 9 человек совершая пешеходное путешествие пятой категории сложности вышла в-туру на северный Восточный Камчатка

со стороны р. Веконь (Северный берег)

метеословия солнечно, ветер

состояние группы хорошее

группа продолжает двигаться в направлении к долине Гора-Камчатка

движение от тура начато в "18" час. "4" августа 1981г.

снята записка группы _____

от " " _____ г. под руководством _____

руководитель группы Наумов А.Г.

Маршрутная книжка № 47 - 81 .

1981 АВГУСТ

ГРУППА ТУРИСТОВ КАЗАНСКОГО КОМПРЕССОРНОГО ЗАВОДА В КОЛИЧЕСТВЕ 9 ЧЕЛОВЕК
СОВЕРШАЯ ПУТЕШЕСТВИЕ ПЯТОЙ КАТЕГОРИИ СЛОЖНОСТИ ВЫШЛА К ТУРУ первопроход.

к реке "Долгий" (Акай. ст. ш. р. Бамбука в р. В. Торжок

со стороны р. Бамбука

метеусловия Солнце сильный ветер, холодно

состояние группы хорошее

группа продолжает движение в направлении р. Вост. Торжок - Восточный мост
пер. в р. Веква

движение от тура начато в "17" час. "3" августа 1981г.

снята записка группы

от " " 1981 г. под руководством

руководитель группы НАУМОВ А.Г. /Казаев/

маршрутная книжка № 47 - 81 .

КАЗАНЬ 1981г.

